

Latvijas Nacionālās frontes
LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

Nikolajam Rēriham – 140 Svjatoslavam Rēriham – 110

Šogad oktobrī pieminam jubilejas diviem pasaules Kultūras dižgariem, ievērojamiem māksliniekiem, zinātniekiem, domātājiem, Dzīvās Ētikas Mācības pamatu iedzīvinātājiem – Nikolajam Rēriham (09.10.1874–13.12.1947) un viņa dēlam Svjatoslavam Rēriham (23.10.1904–30.01.1993).

Latvijai un latviešu tautai saikne ar Rērihu ģimeni ir tuva. Gan Nikolaja Rēriha, gan viņa dzīvesbiedres Helēnas Rērihas vecvecāku saknes ir meklējamas tieši Latvijā. Īpaši spēcīga sadarbība Rērihu ģimenei ar Latviju nodibinājās pagājušā gadsimta trīsdesmitajos gados, kad šeit aktīvi darbojās Latvijas Rēriha biedrība, kurā iesaistījās īsti Kultūras cilvēki. Arī Latvijas Nacionālais mākslas muzejs var lepoties ar vairākiem desmitiem Nikolaja Rēriha un Svjatoslava Rēriha mākslas darbiem.

Nikolajs Rērihs ir ne vien izcils gleznotājs, vairāk nekā septiņu tūkstošu skaistu mākslas darbu radītājs, bet arī autors Rēriha Paktam un Miera Karogam – starptautiskam līgumam par mākslas un vēstures iestādījumu aizsargāšanu un kultūras vērtību saglabāšanu gan kara, gan miera laikā. 1935. gada 15. aprīlī Vašingtonā šo Pakta parakstīja Panamerikas sa-

vienības 21 dalībvalsts vadītāji. Lai atbalstītu Nikolaja Rēriha iesāktu darbu un veicinātu mūsu valsts pievienošanās Rēriha Miera Paktam, 1937. gadā astoņdesmit tā laika latviešu inteliģences pārstāvji Latvijas ārlietu ministram iesniedza memorandu (līdzīgas aktivitātes notika arī Igaunijā un Lietuvā). To parakstīja Rihards Rudzītis, Haralds Lūkins, Aspazija, Jāzeps Vitols, Kārlis Skalbe, Jānis Medīnš, Alfrēds Kalniņš, Jānis Jaunsudrabiņš, Jānis Akuraters, Eduards Smilģis, Teodors Celms, Vilis Plūdonis, Pauls Stradiņš, Ludolfs Liberts, Jānis Rapa, Zenta Mauriņa, Vilhelms Purvītis, Ernests Brašņiņš, bijušais Valsts prezidents Gustavs Zemgals un citi. Diemžēl viņu balss netika saklausīta, un Latvijas valdība nepievienojās Rēriha Paktam. Vairāk tādēļ Latvija jau pēc dažiem gadiem tika tik ļoti izpostīta, bet mūsu tauta nomocīta?

Svjatoslavs Rērihs tāpat kā tēvs ir viens no 20. gadsimta diženākajiem māksliniekiem, zinātniekiem, domātājiem, kura ieguldījums cilvēces garīgās atdzimšanas un attīstības rosināšanā ir nenovērtējami liels. Glezniecībā viņš ir radījis neskaitāmus brīnišķīgus mākslas darbus. Sabiedriskajā darbībā Sv-

Nikolajs Rērihs un Svjatoslavs Rērihs Indijā, 1931. gada septembrī

jatoslavs Rērihs pašreiz dzīgo strādāja, lai cilvēkos mostos un arvien plašāk un dziļāk veidotos Dzīvās Ētikas Mācības izpratne.

Dažkārt laikraksta “DDD” redakcija ir saņēmusi pārmetumus, ka pārāk pozitīvi rakstām par Rērihiem, kuri ir krievi. Apgāda “Vieda” un Latvijas Nacionālās frontes vadītājs Aivars Garda uz šādiem pārmetumiem atbild:

“Rērihi ir izcili, ģeniāli krievi. Mēs pozitīvi neizceļam tādus krievus kā *nili ušakovi* vai pārkrievojušos žīdus, kā *vladimiri lindermani*, *tatjanas ždanokas*, *josifi koreni*. Bet tieši Rērihi, un to var saprast arī no Nikolaja Rēriha raksta fragmenta, kurš ir publicēts šajā numurā, nemaz nav šovinisti un nekad tādi nav bijuši. Arī tādēļ viņi mums ir tuvi.”

LATVIETIM JĀBŪT SAIMNIEKAM, NEVIS SKRŪVĪTEI

Saruna ar Latvijas Nacionālās skolotāju savienības (LNSS) priekšsēdētāju, vokālo pedagogu **Dr.paed. Edgaru Kramiņu**

MĒS UN SISTĒMA

DDD: *Bijušais Rīgas 1. slimnīcas vadītājs Jānis Ozols, komentējot Latvijas veselības sistēmu, atbildēja, ka sistēmas jau nav, tādēļ nav jābrīnās, ka ir tā, kā ir. Viena no sistēmām, kas valstī pastāv, ir arī izglītības sistēma. Jūs pārzināt šo sistēmu, tādēļ jautāšu – vai vismaz šajā sistēmā viss ir kārtībā?*

Edgars Kramiņš: Vārds “sistēma” mūs aizved pie politikas. Tikko kādam ārstam vai skolotājam minu vārdu “politika”, viņi

uzreiz blāuj – *mēs ar politiku negribam nodarboties, mēs no politikas esam tālu, utt.* Tad piedāvāju parunāt par izglītības sistēmu, un skolotāji kļūst pielaidīgāki. Par to viņi ir ar mieru runāt, taču tieši politika, nevis sistēma, patiesībā veido katru individa dzīvi. Manuprāt, ir aplami, ka mēs dzīvojam kaut kādā mistiskā sistēmā un visi spriežam par visu, tā vietā, lai katras nozares pārstāvji domātu par savas, nevis visu nozaru politiku.

Turpinājums 4. lpp.

DIŽIE SŪTŅI

Diži Sūtņi laik' no laika
Nāk uz Zemes – Gaismu nest.
Nedraud neziņa, lai baiga,
Lai var ceļi augšup vest.

Vai gan saprata to cilvēks,
Dārgās Veltes iepriecēts?
Bet, ak, vai! Tā vaigs ir pelēks,
Patiesības izbiedēts!

Vēl joprojām Patiesība
Ļaužu prātos bailes sēj.
Pazūd tiem pat cilvēcība –
Gaismas garu – nokaut spēj.

Taču Patiesība Nestā
Spožā Gaismas lāpā zied.
Un pa Dailes ceļu ved tā, –
Lai var Jaunu gaitu iet.

Steidzīte

Šajā numurā lasiet!

TAUTU SKANĒJUMS

→ 2. lpp.

CIMDARA VĒLĒŠANU KANTORIS (CVK)

→ 3. lpp.

MĒS VĒLAMIES LATVIJU KĀ NACIONĀLU VALSTI!

Saruna ar **Edvīnu Šnori** – vēstures zinātni doktoru, jaunievēlēto Saeimas deputātu no Nacionālās apvienības

→ 5. lpp.

SKARBAIS DVĒSEĻU PLĀVUMS

→ 6. lpp.

KONSERVATĪVĀS VĒRTĪBAS “KRIEVU PASAULES” AIZSEGĀ

→ 8. lpp.

TAUTU SKANĒJUMS

Nikolajs Rērihs

Himalajos
1933. gada 1. janvārī

Jau sen ir teikts, ka tautu dvēsele skan ne tikai pašos vārdos, bet tieši skaņās. Tas ir īstēnais skanējums, kurā izpaužas būtība, jo ikviena skaņa reizē ir arī krāsa, ir arī visa Esības esence. Valodu salīdzināmā fonētika būs brīnišķīgs tautu dvēseles spogulis. Protams, pārveidojumi gadsimtu gaitā ļoti bieži ir izkropļojuši sākotnējo skanējumu. Ne jau velti tiek apgalvots, ka ikviena valoda gadsimta laikā mainās trīs reizes. Taču, ja mēs dzirdētu tīru valodu no cilvēkiem, kas tajā runā kopš dzimšanas, tad, neapšaubāmi, valodas patiesais skanējums mums daudz ko izskaidrotu arī veselas nācijas raksturā.

Pieminot nāciju, mums drosmīgi jānateic, kas ir nacionālisms. Ja tas ir kāds jēdziens, kas saistīts ar cilvēkniecību, tad tas būs gluži vienkārši kaitīgs un iznīcināms kā jebkurš naids, dusmas, patība un tumsonība. Taču nacionālisma jēdzienā ir ietverts tik vērtīgs pamats, ka, izpratuši to tautu tirajā skanējumā un augstākajā

izpaušmē, ieraudzīsim vēl vienu progresu faktoru.

Neviens neiebildis pret individualitāti kā visnotaļ vērtīgu, neatkārtojama jūtu un radošu spēju kompleksa izpaušmi. Ja reiz pastāv visu sargājama personas individualitāte, tad arī ikvienā kolektīvā, vai tas būtu ģimenes, valsts vai tautas kolektīvs, atspoguļojas sava individualitāte, un tāpat šī kvalitāte ir jāsargā. Līdz ar to nacionālisms no kaut kā tāda, kas savā patībā ir noplicinājies, pārtaps vienīgi nepieciešamā jaunā visu pasaules tautu kora harmonijā.

Lai ne tikai personiskā dvēsele, bet arī lielais tautas dvēseles kolektīvs apliecina visu labāko, visu vērtīgāko, cildenāko un brīnišķīgāko, kas tam piemīt. Ja šis apliecinājums būs patiešām daiļš un cildens, tad arī jebkuri savas aprobežotības dēļ nepieļaujami jēdzieni – tādi kā šovinizisms – neatradīs sev vietu šajā apskaidrotajā, varenajā patiesas progresu korī.

Nacionālismam, kas savā nosacītībā un aizspriedumos ir noplicinājies, pēdējā laikā tiek pretstatīts internacionālisms, bet jebkurš pretstatījums bieži ietver draudus pretstatāmajai nosacītībai. Tas pats ir not-

icis ar internacionālisma pašreizējo izpratni. Tiecoties atrast kaut kādas kopējas formulas, meklējot iespējas izdzēt nosacītās robežas, pats internacionālisms ir kļuvis par kaut ko izplūdušu, neskaidru, tādu, kas vairās no cildenām raksturīgām izpaušmēm. Kāds pārliecināts internacionālists teica, ka pasaules nonivelēšana iznīcinās jebkuru personību, un, ja atšķirības smadzenēs traucētu īstenot šādu uzdevumu, tad ar kaut kā-

Vismazāk mēs gribam kritizēt. Cilvēkisavstarpējā kritizēšanā jau tā ir nonākuši, vienkārši izsakoties, līdz apmelojumiem tādos apjomos, ka tālāk, šķiet, nav vairs kur iet. Bet, par laimi, visos cilvēces vēstures traģiskajos brīžos ir radies kāds vērtīgs un visaptverošs jēdziens, kas individualitātes nonivelēšanas šausmas ir samierinājis ar nocietinātās personības patību.

Ja tagad visās pasaules malās visdažādākajās valodās tik neatlaidīgi runā

“Tieši Kultūru kā dzīvu ikdienas nepieciešamību, kas aicina uz panākumiem, mēs izprotam vienādi un priecājamies par katru nacionālu izpaušmi.”

das operācijas palīdzību smadzenes ir jāvienādo pēc noteikta vidējā līmeņa. Šādu absurdu smadzeņu vienādošanu sludināja cilvēks ar universitātes izglītību. Mēs varētu nepievērst uzmanību šādai iznīcinošai nīkuma formulai, taču redzam, ka daudzās izpaušmēs internacionālisms ar visu savu jaunāko māpētību sāk sliekties uz individualitātes nonivelēšanu un visa vērtīgā iznīcināšanu.

par Kultūru, tad šajā savdabīgajā cilvēces SOS saucienā ir ietverts patiesais glābiņš. Vēl nekad vārdu “Kultūra” vienlaikus nav atkārtojis tāds koris kā pašlaik. Mums priekšā daudz grāmatu, periodisku izdevumu un avīžu rakstu, kur tieši šis vārds ir lietots visdažādākajā glābjošā un brīdinošā izpratnē.

Lūk, franču akadēmiķis, paužot domas par patiesu nacionālismu, runā par cilvēces pilnu Kultūru. Un jūs saprotat, ka šā izcilā vēsturnieka nacionālisms ir nevis šovinistiska naidīguma, bet tieši tautas vērtīgākās būtības labākā izpaušme. Nevienš izglītots cilvēks nevar nepiekrīst tam nacionālisma veidam, kura formulā ietverta vispārcilvēciskā kultūra.

Lūk, otrā pasaules malā dzīvojošs brīnišķīgs filozofs un rakstnieks spriež par reliģiju un kultūru. Un atkal, vadoties pēc pilnīgi citiem sirds norādītiem avotiem, viņš nonāk pie tā paša, proti, pie reliģijas atdzīvināšanas ar kultūras palīdzību un pie nepieciešamības dzīvē atjaunot cilvēku iespējas un pienākumus. Lūk, no Indijas pretējās malas, no Madrasas, izglītības apskatā zinātnieks induss tieši pievērsies sasāpējušam tematam un publicējis interesantu rakstu “Kultūra un tautība”. Autors kultūras jēdzienu ietērpj brīnišķīgos vārdos un parāda kā kaut ko dzīvu, cildenu, iedvesmojošu un izdaiļojošu. Nepazīstu šo autoru, taču saskaņā ar vienu un to pašu Esības likumu mēs abi sākam runāt vienā un tajā pašā valodā, kas aicina uz nemitīgu atjaunotni un cilvēku dzīves uzlabošanu.

Arī citās valstīs visdažādākajās kombinācijās tiek izrunāts vārds “Kultūra”. Taču visur kā kaut kas neatliekams, kā īstēns cilvēces patvērumš. Kultūras aizstāvis induss droši vien valkā savu nacionālo tērpu; dzejnieks ķīnietis, kas domā par kultūru, droši vien neatsakās no ķīniešu tradīcijām. Kaukāza dēls domā par savu augsto virsotņu cēlo daili. Francijas

Nikolajs Rērihs pie sava portreta, ko gleznojis dēls Svjatoslavs Rērihs. Virs gleznas – Miera Karogs. Indijā, 1937. gadā

zinātnieks paliek uzticīgs visām tām brīnišķīgajām vēsturiskajām tradīcijām, saskaņā ar kurām daudzas paaudzes ir izveidojušas ļoti cilvēcisku Kultūru. Gan Šekspīra, gan Dantes, gan Gētes, gan Servantesa sekotāji savu romantismu ietērpj savās bruņās, un jaunievēlētais Savienoto Valstu prezidents Rūzvelts pārzina amerikāņu progresīvā nacionālisma sarežģīto kompleksu.

Tieši Kultūru kā dzīvu ikdienas nepieciešamību, kas aicina uz panākumiem, mēs izprotam vienādi un priecājamies par katru nacionālu izpaušmi. Tieši kultūras plašās izpratnes stiprināti, mēs abpusēji sargājam cilvēces ģenija vērtības. Tā pati kultūra mums palīdzēs ne tikai nosargāt šīs vērtības kā muzeja ieguvumu, bet arī piešķirt apgarojumu šiem dārgumiem kā gaišās nākotnes ceļa zīmēm. Gan nacionālisms, gan Kultūra, gan arī nodelētais internacionālisms – burtiski visi cilvēciskie jēdzieni mums rāda, ka nedrīkst vairs tālāk iet pa cilvēkniecības ceļu. Dienas laikraksts kā dziļu pārmetumu mums izvirza apsūdzību necilvēciskumā un tumsonībā. Neraugoties uz dažādiem nosacītiem un bieži vien jau no paša sākuma dzīvotnespējīgiem līgumiem, cilvēce nonāk līdz kaut kādai briesmīgai izsmalcinātībai naida noziegumos. Cik ļoti mums gribētos, lai tikko teiktā būtu pārspilējums. Taču tas ne tikai nav pārspilējums, bet nepasaka visu līdz galam, jo pietrukst attiecīgu vārdu.

Visa cilvēce ir vienprātīga arī attiecībā uz ko citu: tā kļaiģ par krīzi un cenšas

zem nama sliekšņa zeķē noslēpt kaut vai dažus zelta gabaliņus. Taču tajā pašā laikā cilvēki labi saprot, ka šis zelta lauskas uz ilgu laiku nenodrošinās dienišķo maizi. Ja cilvēce noslēgs un minēs visus māju sliekšņus, tad tā varbūt tikai rīt neies uz tirgu un varbūt piekritīs nedēļu iztikt bez savstarpējas iepakojšanas. Civilizācija izvirzīs savas prasības. Taču tā savā mehāniskajā nosacītībā nekad nesapratīs, kas ir īsts nacionālisms, kas ir raksturīgs, radošu iespēju pilns tautas skanējums. Nākamā pakāpe, kas nāk aiz civilizācijas, ir tiekšanās un ilgas pēc Kultūras. Nacionālisma vērtības ir jā-sintezē, jaunrades dārgumiem ir vajadzīgs ietvars un sapratne.

Un, lūk, sākušas skanēt tautu domas par kultūru. Katra tauta savā veidā šo svētīto jēdzienu salīdzina ar visdažādākajiem sabiedrības uzdevumiem. Visi saniknotie un apspiestie sāk atcerēties, ka mēs šeit visi kopā atrodamies ne jau tāpēc, lai savstarpēji iznīcinātu cits citu. Katra tauta vēlas attīstīties un gūt panākumus sevis pilnveidošanā, citiem vārdiem sakot, darīt to, kālab mēs dzīvojam zemes virsū. Un tumsonīgais patības jēdziens pārtaps sašņieguma varoņdarbā, ja radīsies izpratne, ka dzīvojošie jēdzieni – īstēns nacionālisms un patiesa kultūra – tie ir savstarpēji nesaraucjami saistīti pamati.

[..]

N. Rērihs.
Ugunīgais Cietoksnis.
Rīga: Vieda,
184.–188. lpp.

LATVIEŠI CITTAUTU IELENKUMĀ

Jānis Rolavs

Anglijā

15. latviešu divīzijai Pomerānijas kaujās bieži nācās izlauzties no krievu ielenkuma. Šādā svešu tautu ielenkumā tagad klibo latvieši Latvijā. Daugavas Vanagi (DV) žēli vien noskatās Latvijas bojāejā. Ja Eiropas Savienība piespiedīs Latviju dot visiem aplencējiem vēlēšanu tiesības, tas var novest pie Ukrainas likteņa.

Manuprāt, Daugavas Vanāgiem vajadzēja piedalīties Saeimas vēlēšanās, kā to jau gribēja Nacionālie

cīņā par brīvu, neatkarīgu Latviju. Pastāvēja iekšējā un ārējā informācija, kas atklāja faktus par stāvokli Latvijā un Rietumu toreizējo aklumu.

Diemžēl, tikko Latvija atguva neatkarību, DV iemeta šautenes krūmos.

**TIKMĒR
LATVIEŠI
IZCEĻO...**

Lielās izceļošanas un miršanas rezultātā Latvijas iedzīvotāju skaits ir nokritis zem diviem miljoniem. Ja 2014. gada

Izbraukšanas galvenie iemesli šobrīd nav tikai ekonomiski – cilvēki aizbrauc galvenokārt salauzto cerību dēļ, neredzot nākotni. Aizbraucēju skaitā galvenokārt ir jauni cilvēki ar labu izglītību, latvieši. “Smadzeņu aizplūdi”, kas ir nopietns risks Latvijas nākotnei, ir atzinis arī Valsts prezidents Andris Bērziņš. Latvijā plāno atgriezties tikai neliela daļa. Latviju apciemot gan solās vairāki.

Tūkstoši latviešu ir izbēguši no cittautu ielenkuma, gluži kā to izdarīja 15. divīzija Pomerānijā, bet Latvijā tikmēr kolonisti mēģina aizvien prasīt sev lielākas privilēģijas un ielauzties arī Latvijas valodas cietoksnī, kaut referendumā cieta smagu sakāvi. Ar Eiropas Savienības spiediena palīdzību kolonisti ir iekļuvuši Saeimā pa ķēķa pusi ar pavalstniecības piešķiršanu daudziem tautas ienaidniekiem, kas nicina Latvijas valsts iekārtu un latviešus. Kā latviešu tautas ienaidniekiem var dot Latvijas pavalstniecību? Bet ar pavalstniecības piešķiršanu kolonisti un kargari ir apvienojušies Saeimā savā partijā ar skatu uz Krieviju.

Kad latviešu tauta atmodīsies un ievēlēs sev stingrāku valdību un parādīs, kas ir saimnieks Latvijā?

Daugavas Vanagi Latvijā, bet tika nomierināti. Ar kandidēšanu uz Saeimu DV varbūt vēl būtu spējuši uzvest Latviju uz pareizā ceļa. Daugavas Vanagi tika dibināti saprotamos gūsta apstākļos kā palīdzības organizācija saviem cietušajiem cīņu biedriem, bet, tikko tika ārā no gūsta, DV darbs izvērtās galvenokārt informācijas laukā,

sākumā iedzīvotāju skaits vēl bija nedaudz virs diviem miljoniem, tad jau maijā palicis vien miljons un 997,5 tūkstoši. No tiem gandrīz četrdesmit seši procenti vīriešu un piecdesmit četri procenti sievietes. Samazināšanās iemesls ir tāpēc, ka miruši vairāk nekā dzimuši, un ļoti daudzi ir aizbraukuši.

CIMDARA VĒLĒŠANU KANTORIS (CVK)

Gandrīz feļtons

Čangladešas Joņš

Mana raksta nosaukumam isti nav sakara ar tēmu, par kuru rakstu. Taču ar virsrakstiem tagad daudzi *žurnāļugus* (lai neapvainotu tik tiešām labus žurnālistus, es izvēlējos šādu apzīmējumu tiem, kas, kā tautā saka, – kaunu maizē apēduši) mēģina pievērst lasītāju uzmanību. Mani gan skolā mācīja rakstīt domrakstu atbilstoši nosaukumam, bet, ja jau tagad tāda mode, kāpēc lai es būtu labāks par aizjūras pasniedzēja skoloto jauno skribentu paaudzi?!

Tātad par vēlēšanu sistēmu – par to, kas mani tajā, maigi izsakoties, neapmierina. Pirmkārt tas, ka mani grib pārstāvēt vismaz pieci deputāti (5 procenti no 100). Man kā vecajos “ne-labajos” laikos pietiktu ar vienu. Ar “ne-labajiem” laikiem es domāju pirmā Ulmaņa un arī otrā Ulmaņa pirmsulmaņa laiku. Man to laiku vēlēšanas likumi šķiet demokrātiskāki. Lai arī pirmajos “sliktajos” laikos bija partiju sistēma, taču viens deputāts no vienas partijas Saeimā varēja tikt pie teikšanas. Otrajos bija tikai viena partija, bet arī tad es tiku pārstāvēts ar vienu deputātu, bet nevis ar deputātu darbaļaužu kolektīvu. Konkrēts deputāts atbildēja par konkrētu vēlēšanu loku, un pie viņa varēja doties ar savām problēmām, ko tas savas kompetences ietvaros centās atrisināt. Man, protams, nebija iespējas izvēlēties šo deputātu vēlēšanu laikā, bet pirms vēlēšanām

putriju tepat Latvijā. Protams, arī labi izskatījās, kas nav nemaz tik svarīgi, ja elektorātā sievietes ir pārsvarā. Otrs kandidāts solīja saglabāt sadarbību ar tajos laikos esošajiem PSRS uzņēmumiem, bet trešais piedāvāja palauties uz pašu spēkiem, vietējām izejvielām un zinātni. Man trešais likās vispieņemamākais, jo tolaik jau gaisā virmoja Latvijas neatkarības ideja (tiesa gan, vēl tikai ekonomiskā kontekstā). Tomēr darba tauta noticēja pasakām un izvēlējās Leiputriju.

Rezultātā vairākums putru arī dabūja kā štatu samazinājumu, kas sekoja jau daudz vēlāk, kad likās, ka latviešiem ir atnākuši tie laiki, ko citas tautas sen jau redz... daudzi palika bez darba un neko vairāk par putru atļauties nevarēja.

Toties izvēlētais vairāk-solītājs tika pie iespējas diezgan brīvi rīkoties ar rūpnīcas finansēm un, protams, neaizmīrsa par savu labumu. Ar rūpnīcas kapitālu viņš piedalījās kādas privātbankas dibināšanā, bet strādniekiem algu aizkavēja par trim mēnešiem, jo bija jāpērk bankas akcijas. Jaunizceptā vecā valsts nolēma rūpnīcu prihvatizēt, jo, kā lai sauc procesu, kur rūpnīcās strādājošajiem to liedz darīt, aizbildinoties ar rūpēm par skolotājiem, dakteriem un pensionāriem, kuriem it kā nav ko privatizēt, tāpēc daļa no rūpnīcas pienāktos arī viņiem. Rezultātā gan šī minētā sabiedrības daļa no rūpnīcas nedabūja pat sarūšējušu skrūvīti, toties tie, kas vadīja rūpnīcu, un

pat avārijas situācijās, tāpēc arī es neviens tāda gadījuma tajos laikos neatceros.

Tā bija neliriska atkāpe, kas lieliski demonstrē, kā darbojas tagadējā vēlēšanu sistēma. Vēlētāji vairumā gadījumu izvēlas daudzsolītāju, jo kam gan negribas Leiputriju?! Tikai bez darba pat zivtiņu no diķa ārā nedabūsi, kā māca kāda paruna.

Es negribu nevienu no cienjamiem vēlētāju kungiem un dāmām apvainot nekompetencē veikt savu konstitucionālo iespēju izvēlēties valsts pārvaldes pārstāvju uz kārtējiem četriem gadiem, jo arī manu izvēli nosaka tikai tas, ko es zinu un kas man tiek piedāvāts. Līdz šim es gāju uz vēlēšanām ar cerību, ka beidzot atradīsies pietiekams skaits

“Ja vēlēšanu likumi kļūs mazāk līdzīgi loto spēlei, tad varētu atgriezties politiskais azarts, bet tagad ir tā, kā tagad ir.”

Vēlētāja darbs ir veikt visu kandidējošo partiju programmu izpēti, deputātu kandidātu iepazīšanu gan neklātienē, gan klātienē, aizejot uz tikšanās ar tiem, ja tādas tiek rīkotas. Tāpat arī savs sociālpolitiskais statuss ir samērojams ar to, kas tiek solīts un kas to sola savu vajadzību atspoguļojuma meklējumos vēlēšanu piedāvājumos. Skaidrs, ka vairākums to nedara, bet *žurnāļugus* vēl par tādiem papīrdz. Rezultātā es eju (jā, eju!) uz pasākumu, kurā man piedāvā piedalīties valsts pārvaldē ar to “ķēkšu”, kura vairāk par plīti un kastrolēm nekā nejdz un kurai, kā Tautas frontes dibināšanas kongresā izsauca biedrs ČEKISTA kungs, laiks beigt pārvaldīt valsti.

Biedru ČEKISTA kungu savējie atbīdīja maliņā, jo cilvēks, kas nav apguvis Ļeņina teorētisko mantojumu par kapitalisma atbīdību Krievijā, par valsts pārvaldi, diez vai spēš kopā ar viņiem celt gaišo kapitalisma ēku Latvijā. Pat biedrs KOMUNISTS, kuram nācās kā upurjēram vienam pašam atbildēt par savu bijušo partijas biedru grēkiem, vēlāk dabūja kompensāciju par cietumā pavadītajiem gadiem ar deputāta vietu Briselē. Taču arī viņu nācās nobīdīt maliņā, jo Eiropas varas koridoros viņš izrādījās dažos jautājumos lielāks Latvijas patriots nekā tie, kas par tādiem solījās būt. To putnu biedēkļa lomu, ko pilda biedrene INTERFRONTES kundze viņam neizdevās uzspiest.

vēlētāju, kas atbalstīs arī manu izvēli, ka arī es varēšu praktiski pārbaudīt, vai manis izvēlētie deputāti pilda pirmsvēlēšanu solījumus, bet nekad šī cerība nepiepildījās. Vēl sliktāk, saskaņā ar esošo vēlēšanu likumu mana balss tika nozagta un atdota tiem, kas pārvarēja 5 procentu barjeru, tā vietā, lai šo deputāta vietu atstātu vakantu. Tādu apzagos kopumā pēc statistikas vidēji katru reizi bija 10 procenti. Par nedaudz mazāku procentu daudzumu nākošajās vēlēšanas mazinājās vēlētāju aktivitāte, jo ne jau visi uzreiz atmeta cerību tikt uzskatītiem.

Beidzot arī es uzklājos *žurnāļugu* aicinājumu neizniekot balsi (tiesa, viņi domāja citādāk) un atteicos no šī pasākuma. Rezultātā es vairs nejutos nedz apzags, nedz atbildīgs par to, ko tie paši *politruki* un *žurnāļugas* mēģina uzdot par tautas izvēli, kuru tā esot pelnījusi, piedaloties šajā procesā. Paliks gan šo biedru kungu pārmetumi, ka nepiedaloties liedzu sev iespēju noteikt izvēli, bet, kā jau teicu, šo iespēju liedz nevis nepiedalīšanās, bet piedalīšanās pasākumā, kura noteikumi liedz šo izvēli realizēt dzīvē. Kādreiz cilvēki, kuri nepirka loterijas biļetes, savu rīcību pamatoja šādi: “Es ar valsti azarta spēles nespēlēju!” Ja vēlēšanu likumi kļūs mazāk līdzīgi loto spēlei, tad varētu atgriezties politiskais azarts, bet tagad ir tā, kā tagad ir.

Visu var pārdot un pirkt?...

A.V. Gremze

Apstākļos, kur noteicīgi būtu runāt par brīvām vēlēšanām. Valsts rīcībā nav pietiekamu līdzekļu, lai pabalstītu tos, kuri vairo materiālās un kultūras vērtības. Nav runa par bezdarbniekiem – ļoti daudzi pat strādājošie nespēj nodrošināt savu eksistenci.

Kā nav kauna šādos apstākļos ierēdņiem lielities, ka no nodokļu maksātāju budžeta viņi saņem 15 000 latus mēnesī – cik tas ir tagad eiro, pat nezinu! Te nav runa par ieskatīšos vai neieskatīšanos otra maciņā, bet gan par šķībo saimniekošanu, kad iegūtās peļņas krējumu nokāš tie, kas būtībā nekādas

nes diktētajiem noteikumiem.

Pirmskara Latvijā bija daži miljonāri, bet varbūt, ja nebūtu bijis okupācijas, līdz šai dienai kāds būtu vēl nācis klāt, taču kur radās tie tūkstoši miljonāru, kuriem būs grūti pierādīt šīs bagātības godīgu ieguvumu. Pie tās galvenokārt tika valsts nodevēji – ar kompartijas biļetēm kabatā, izmantojot impērijas sabrukumu, jo labi zināja, kur un kas ir viegli pievācams, kad sargi ir pametuši savus posteņus.

Bet Rietumu liberāļus šādi “sikumi” mūsu valsti nespēj aizkustināt – viņiem svarīgi, lai būtu kāda ērta izgāztuve, kurā iegāzt globalizācijas neelastīgās

“Iepīti lielvaru interešu tīklos, mēs tiekam iemesti no vienas verdzības formas citā, kur valda cinisks princips – solīts makā nekrīt.”

vērtības nerada, tik vien kā audzē sev taukus.

Mēs šodien bez pārtraukuma klausāmies par cilvēktiesībām, bet valstij un tautai pašai nav nekādu tiesību. Mūsu tiesības ir vienīgi apmierināt lielo valstu intereses. Iepīti lielvaru interešu tīklos, mēs tiekam iemesti no vienas verdzības formas citā, kur valda cinisks princips – solīts makā nekrīt. Tas neattiecas tikai uz valsts ierēdņiem, kuri par savu kalpošanu režīmiem tad arī saņem fantastisku atalgojumu. Tieši tur režīma varai nekad netrūkst līdzekļu. Tas attiecas arī uz vēlētajām amatpersonām – deputātiem. Tad arī nav jābrīnās, ka valstij nekādi neizdodas ieviest kaut elementāru kārtību. Pastāv princips, ka pilnīgi visu, arī savu godu un sirdsapziņu, var pārdot vai nopirkt.

Valsts iedzīvotāji mācās no varas pārstāvju negatīvās priekšzīmes, kas padara neiespējamu kaut cik saprātīgu valsts saimnieciskās un politiskās dzīves vadīšanu. Tādus apstākļos valsts tiek pilnībā pakļauta no ārie-

ražošanas rezultātā radīto pārprodukciju, brāķi vai nolietotās tehnoloģijas. Šis t.s. jaunās valstis ir tam pašā laikā. Turklāt, paralizējot vietējo ražošanu, par brīvu var dabūt kvalificētus strādniekus nepatikamo darbu veikšanai – no viņu viedokļa raugoties, par smieklīgu samaksu. Tas viss tiek saukts par demokrātiju, par ko nekas labāks neesot izgudrots.

Ja to visu salīdzina ar Kārļa Ulmaņa saimniecisko politiku, tad vismaz mums, latviešiem, visā tūkstošgadu ilgajā vēsturē nekas labāks nav bijis. Ziedošos Kārļa Ulmaņa tautas atjaunošanas raženos, pienākumiem bagātos gadus, ko izjuta ne tikai latvieši, bet arī citas tautības, kuras bija solidarās ar Latvijas valsti, tad arī varēja saukt par reālu demokrātiju, kas ar panākumiem darbojās Latvijas apstākļos.

Tas, ko mums šodien cenšas ieborēt par autoritārismu, ir neveiksmīgo demokrātijas ieviešanu neovīdības auglis – gan tautu maldināšanai, gan sevis mierināšanai.

“Līdz šim es gāju uz vēlēšanām ar cerību, ka beidzot atradīsies pietiekams skaits vēlētāju, kas atbalstīs arī manu izvēli, ka arī es varēšu praktiski pārbaudīt, vai manis izvēlētie deputāti pilda pirmsvēlēšanu solījumus, bet nekad šī cerība nepiepildījās.”

deputātu kandidātu saskaņošanas procesā šādu iespēju likums paredzēja. Cita lieta, ka es šo iespēju neizmantoju, jo tas prasīja zināmu aktivitāti priekšvēlēšanu procesā, kā arī atrašanās noteiktā laikā noteiktā vietā.

Biedrs Gorbačova kungs deva iespēju demokratizēt šo procedūru, pietuvinot to Rietumu demokrātijai. Iesāka ar lielu rūpnīcu direktoru vēlēšanām, kur darba kolektīvs varēja ievēlēt sev vadītāju, iepriekš uzklāusot kandidātu solījumus.

Konkrētajā rūpnīcas gadījumā, kur man palaimējās piedalīties, no trim kandidātiem kolektīvs izvēlējās to, kurš bija pabijis Rietumos un solīja Lei-

tie, kas vadīja prihvatizācijas procesu, kādu laiku sev iztiku nodrošināja.

Process ieilga, strādājošie tika atlaisti vai paši laidās prom, ja bija sākuši kādu biznesu vai saņēmuši no senčiem mantotu zemi, kur cerēja sākt jaunu dzīvi un saimniekošanu. Rūpnīca pēc privatizācijas saruka līdz ceha līmenim un tika pārprofilēta. Zinātnes daļa, kas bija vesels institūts, tika likvidēta un palika tikai laboratorijas līmenī. Tagad par rūpnīcu var kaut ko sardzīdēt, ja tur kaut kas aizdegas vai uzsprāgst. Vecajos “sliktajos” laikos tā tika būvēta tā, ka vajadzēja ļoti pācēsties, lai kaut kas uzsprāgtu vai aizdegtos

LATVIETIM JĀBŪT SAIMNIEKAM, NEVIS SKRŪVĪTEI

Turpinājums no 1. lpp.

Edgars Kramiņš: Jo mi sašutumu par vēlēšanu rezultātiem. Faktiski viss notikušajās Saeimas vēlē-

mi sašutumu par vēlēšanu rezultātiem. Faktiski viss ir mūsu pašu rokās, un

radījis un kā interesēs šī sistēma strādā? Diemžēl izglītības sistēma, veselības sistēma un citas tiek uzbūvētas tā, lai tās realizētu to veidotāju mērķus. Un, ja mēs nenodarbojamies ar politiku, tad jāatgādina teiciens, ka politika nodarbojas ar mums. Es gan gribētu precizēt šo visiem zināmo teicienu – ja mēs nenodarbojamies ar politiku, tad politika, nevis nodarbojas ar mums, bet mēs kļūstam par kaut kādas sistēmas sastāvdaļām (skrūvītēm).

Latviešiem diemžēl šī ģenētiski iekodētā pakalpiņa ir jau no vācu laikiem... **Braukādams pa pasauli, neesmu atradis nevienu citu tautu ar tik nenormāli zemu pašapziņu.** Arī padomju gadi, kad mūs konkrēti ražoja par skrūvītēm pavisam konkrētai sistēmai, ir darījuši savu.

rā izsūtīja saimniekus (aiz pārskatīšanās arī dažu labu kalpu). Vairumā gadījumu no Sibīrijas neatbrauca labākā sabiedrības daļa – īstenais, taisnīgais, ar pašcieņu apveltītais, jo tie palika tur aprakti. Atbrauca tie, kas *dancoja ar balles korpēm Sibīrijas sniegos*. (Sakritība vai nē, bet Atmodas aktivitēte, tagadējā "Vienotības" politikē Sandra Kalniete ir uzrakstījusi grāmatu tieši ar tādu nosaukumu "Ar balles korpēm Sibīrijas sniegos" – red. piez.) **Viens otrs represētais ir atgriezies un saņem īpašu pensiju par to, ka kādu tautieti tur ir nodevis.**

Tajā pašā laikā, bēgot no izsūtīšanas, latvietis devās uz rietumiem. Un atkal – no emigrācijas atgriezās ne jau tie labākie. Ar pašcieņu apveltītais

cāku morāli, tad jau nav brīnums, ka netiek domāts par latviešu tautas interesēm. Vai arī tā saucamajā nacionālajā partijā "Nacionālā apvienība", kura šajās Saeimas vēlēšanās ieguva labu rezultātu, ir cilvēki ar čekistu morāli?

E.K.: Kādreiz biju "LNNK" (kustības, ne partijas!!!) biedrs, bet aizgāju, kad LNNK pievienoja TB. Arī tagad esmu visai tālu no "Nacionālās apvienības", jo diemžēl arī šajā veidojumā valda čekistu tikumi. Cilvēkiem, iespējams, nav ne jausmas, pēc kādām rakstura pazīmēm var atpazīt čekistu, bet es ar savu pieredzi un spēju redzēt "cauri cilvēkiem", varu nosaukt veselu rindu ideālu čekistu arī šīs it kā Nacionālās partijas biedru rindās. Viņi pat neapzinās, ka viņu uzvedība, stāja, ģērbšanās un runas stils ir čekistu cienīgs.

DDD: Starp citu, "Visu Latvijai!" līderi savulaik mums piedāvāja naudu ar vienu vienīgu mērķi – lai mēs tikai atšķeltos no Aivara Gardas un nāktu pie viņiem. Tas vien parāda, cik zema ir morāle, ja cilvēks ir gatavs maksāt par to, lai sašķeltu otru organizāciju.

E.K.: Lai cik tas neskaņētu divaini, man pirms vēlēšanām bija prieks par kādu viņu cilvēku – daudz lamāto kultūras eksministri no "Visu Latvijai!" Žaneti Jaunzemi-Grendi. Uzskatu, ka viņa nelaikā nokļuva tajā amatā, bet centās godprātīgi tikt galā ar saviem pienākumiem. Nevienš līdz viņai netika galā ar Nacionālās operas direktoru Andreju Žagaru, bet viņa pielika punktu gadiem ilgušajam murgam. Operas kolektīvs uzelpoja, bet viņa "izlidoja" no krēsla. Un man patīk, ka viņa spēja samierināties ar nodevību, ir pašpietiekama un nebija "Nacionālās apvienības" Saeimas vēlēšanu sarakstā, izmisīgi

Lembergam ir līdzīgs domāšanas veids – vispirms sev, tad savai ģimenei, bet visbeidzot savai tautai. Tas faktiski ir normāls cilvēka attīstības ceļš. Lai gan par īstenu valsts vīru cilvēks drīkstētu kļūt tikai tad, kad savā personības attīstībā jau sasniedzis šo trešo attīstības stadiju, tātad domā, pirmkārt, par tautas interesēm.

SKOLAS RAŽO SISTĒMAS SKRŪVĪTES

DDD: Bet Dombrovskis atdod visu pasaulei un nav svarīgi, kas notiek ar paša tautu. Diemžēl skolas audzina tādus dombrovskišus. Varbūt labāk vispār bērnus nelaist skolās?

Edgars Kramiņš: Ļoti daudzi cilvēki tā arī dara. Piemēram, Līga Dīmitere nelaida bērnu skolā līdz 7. klasei. Likums to atļauj. Bet, vai vecāks grib ar savu bērnu mājās krāmēties? Ērtāk ir viņu ātrāk nogrūst no saviem pleciem.

DDD: Par ko īsti uztraucas skola, ja bērnu garīgā izaugsme tai rūp vismazāk?

E.K.: Par papīriem un to, kā atrakstīties. Tikai ne par bērnu. Es pats desmit gadus vadīju skolu (1991–2001), tādēļ zinu, ka var būt arī citādāk, jo ļoti daudz kas ir atkarīgs tieši no direktora. Viņš skolai var dot ļoti daudz, jo tieši no viņa ir atkarīgi skolas mērķi, tur valdošais noskaņojums un morāle. Bet jautājums – cik direktors ir spējīgs, lai stāvētu pret sistēmu? Teikšu godīgi – agri vai vēl sistemai viņu noņems, ja viņš tai nekalpos. Ja ne Izglītības ministrija, tad pašvaldība, kura ierāda telpas skolai un pieņem darbā direktoru.

Visas skolas un augstskolas ir šodienas partiju kontrolē, kas ļoti veikli spiež pogas savu interešu īstenošanai. Kamēr vadīju skolu, man nepārtraukti bija jāatvairā uzbrukumi tikai tāpēc, ka mācījām bērnus citādāk, nekā to iedomājās ierēdņi. Mācījām bērniem pašcieņu, kas apdraudēja pastāvošo sistēmu. Tika darīts viss kaut kas, lai nomelnotu skolu un atņemtu telpas – lai skola vienkārši nevarētu pastāvēt. Un beigās arī vecāki salūza – sistēma, kurai ir vajadzīga tikai skrūvītes, uzvarēja. Tautas intereses ignorējošā sistēma dara visu, lai Latvijā nebūtu cilvēku ar pašcieņu, taču, tāpat kā neviena monarhija pasaulē vēsturē nav pastāvējusi mūžīgi, arī šī Eiropas Savienība sabruks!

Turpmāk vēl...

Intervēja Liene Apine

"Tautas intereses ignorējošā sistēma dara visu, lai Latvijā nebūtu cilvēku ar pašcieņu, taču, tāpat kā neviena monarhija pasaules vēsturē nav pastāvējusi mūžīgi, arī šī Eiropas Savienība sabruks!"

šānās, kad partiju premjeru kandidāti ik dienas runāja televīziju un radio kanālos vienu un to pašu par visu ko, līdz galam tā arī neko nepasakot. Bet iedzīvotāji, neko nesaprazdami, kārtējo reizi novēlēja par tiem pašiem vēžiem, jau nākamajā rītā pauzda-

vairāk ir jādara pašiem. Tas faktiski ir sabiedrības atbildības un kvalitātes jautājums.

Ja minam vārdu "sistēma", tad ar to es saprotu kāda radīto kārtību, kuras ietvaros visi esam spiesti darboties. Taču tad uzreiz rodas jautājums – kas

Un, ja kāda sistēma sevi degradē, tad tās vietā tiek radīta jauna. Tā pēc PSRS sistēmas ir radīta ES (Eiropas Savienības) sistēma, kas faktiski ir ASV ieviešums un kurai, lai arī cik bēdīgi tas arī būtu, kalpo kosmopolitizētā Nacionālā apvienība, kuru vada kolaboracionisti, nevis pašpietiekami valsts vīri. Ar latviešiem var ļoti viegli manipulēt, jo esam pieraduši būt skrūvītes.

PĀRMANTOTĀ ČEKISTU MORĀLE

DDD: Bet nav jau tā, ka latvietis vienmēr ir bijis tikai kalps – mums bijusi sava valsts, esam bijuši karotāji. Manuprāt šobrīd vienkārši tiek iestāstīts, ka būt ar pašcieņu ir lieki – nav modernī...

Edgars Kramiņš: Nav gan, jebkurā sabiedrībā ir darba devējs un darbaņēmējs – saimnieks un kalps. Un te jautājums: cik procenti cilvēku vispār sabiedrībā spēj būt darba devēji jeb saimnieki? Nevienā sabiedrībā tas nav liels procents. Būt saimniekam savā zemē, savā sētā – tas ir intelekta un morāles apvienojums, jo īstens saimnieks neizturas slikti pret saviem kalpiem. Tas ir tas pats, kas šodien attieksme pret sabiedrības pabērniem.

Latviešu tautas problēma ir tā, ka tika iznīcināti tieši saimnieki, kuri noteica sabiedrības morāles līmeni. Uz Sibīriju pārsva-

arhitekts Birkerts neatgriezās. Atgriezās riteņi, sāmītes, kariņi, vairas viķes-freibergas u.c. Lie-lākoties atgriezās sabiedrības zemākās kvalitātes daļa – kalpi. Izcils mākslinieks vai profesors, kas Rietumos integrējies un iegrimis pētniecības darbā, lai arī kā vēlētos atgriezties Latvijā, to nevar, jo pirmajā vietā viņam ir tur esošais darbs – zinātne vai māksla. Turklāt šeit viņš nevienam nav vajadzīgs. Vismaz tīkmēr, kamēr valdībā redzam varu sagraušos kalpus, kas ar pašcieņu apveltītos savas zemes saimniekus taču nevar ciest ne acu galā.

Nekādā gadījumā nedrīkstam aizmirst šeit uz

"Latviešu tautas problēma ir tā, ka tika iznīcināti tieši saimnieki, kuri noteica sabiedrības morāles līmeni."

vietas izaudzināto čekistu paaudzi. Un tagad – faktiski nu jau pēdējos desmit gadus – amatus valdībā ieņem viņu bērni. Es kā pedagogs varu apgalvot, ka bērns visu pārņem no ģimenes, bērni nāk ar to morāli, ko ir pārņēmuši no savām ģimenēm. Tāpēc es vēlreiz gribu teikt, **ka sistēma pārstās darboties tad, kad mēs sāksim nodarboties ar politiku.** Un jāsāk ar to nodarboties katrā konkrētā profesionālajā jomā.

DDD: Ja pie varas ir čekistu izaudzinātie bērni, kuri pārņēmuši savu ve-

senšoties iekļūt Saeimā, jo spēj būt saimnieks un vadīt citus. Man žēl, ka to pašu nevaru teikt par pašreizējo kultūras ministri Daci Melnbārdi.

Lai kādi ir Saeimas vēlēšanu rezultāti, valstij vajadzīgs saimnieks. Krievijā bija Jeļcins, tagad Putins – vienā valstī divi nelieši, no kuriem viens gudrs, otrs muļķis. Ja man jāizvēlas starp šiem diviem neliešiem, es izvēlētos gudro. Identiska būtu mana izvēle starp Dombrovski un Lembergu. Es izvēlētos Lembergu. Gan Putinam, gan

* * *

Kā liecinieki koki stāv
Un skumjās šalkās apsūdz
Par zemes pamešanu mūs.
Ko sargā viņu saknes?
Vai velti viņi lūdz –
Latvieti, nenodod Latviju!
Apsūdz smadzenes izskalotās
Latvijas zaļie sargi,
Jo krievu austrumos dveš
Nāves dvinga baigi.
Lai!
Mūžīgi pār tai Dieva augstumos
Degs brīvības saule.
Kas neredz to, kas nejūt,
Kas nodod, ir pēdējais graule*.

Tiem spriedums skaidrs –
Ij bez lieciniekiem...

Jūlijs Trops

* Graule – mēsls (latgaliski).

MĒS VĒLAMIES LATVIJU KĀ NACIONĀLU VALSTI!

Saruna ar **Edvīnu Šnori** – vēstures zinātņu doktoru, jaunievēlēto Saeimas deputātu no Nacionālās apvienības

Turpinājums no iepriekšējā numura

TOP ZAUDĒJUMU ATLĪDZINĀŠANAS PRASĪBA KRIEVIJAI

DDD: *Vispirms apsveicu ar ievēlšanu 12. Saeimā un novēlu spert drosmīgus soļus, lai īstenotos Latvijas deokupācija, dekolonizācija, debolešvizācija! Sogad savu darbu ir atsākusi Okupācijas radīto zaudējumu aprēķināšanas komisija, kurai jūs esat vadītājs. Kāpēc bija pārtraukta komisijas darbība?*

Edvīns Šnore: To pārtrauca 2008/2009. gadā krīzes dēļ – vairs nebija valsts finansējuma. Iepriekš tas bija diezgan liels, un vienā brīdī tika izbeigts, kas radīja problēmas. Komisijā bija nodarbināta vesela grupa – daudz pētnieku un darbinieku, kuri strādāja, piemēram, Valsts arhīvā, un viņš pēc tam no darba atlauda. Tagad darbs ir atsākts.

DDD: *Vai šobrīd jau ir zināmas zaudējumu aptuvenas aplēses?*

E.Š.: Gala aplēses, protams, nav zināmas. Tagad mēs izskatām aprēķināšanas metodikas un gribam

– šādi sakaitināšot Krieviju, kas šodienas nemierīgajā situācijā esot pavisam nevajadzīgi. Es tam pilnīgi nepiekrītu! Domāju, ka tā ir absolūti nepareiza pieeja.

DDD: *Izklausās optimistiski.*

E.Š.: Krievija tagad pati skaidri parāda, pat uzsver, ka tā ir PSRS un tās armijas mantiniece. Piemēram, pēdējā konfliktā ar Lietuvu Krievija ir izvirzījusi kaut kādas apsūdzības lietuviešiem, kuri izvairījās no PSRS armijas. Tātad Krievija iestājas par ar-

tijas valstīm šāda prasība Krievijai būtu jāizvirza kopīgi.

ĀRĒJAIS IENAIDNIEKS APVIENO TAUTU

DDD: *Kam, jūsuprāt, būtu jāmainās Latvijā, lai okupācijas seku novēršanas process beidzot pavirzītos uz priekšu?*

Edvīns Šnore: Minēšu Ukrainas piemēru. Pēdējos gados tur esmu pabijis diezgan bieži. Pirmais ie-

“Būtībā tagad Latvijas pilsoņi, kas PSRS armijā ir tikuši sakropļoti, vai vecāki, kuriem gājuši bojā dēli, var vērsties Eiropas Cilvēktiesību tiesā un pieprasīt no Krievijas kompensāciju.”

miju, kas bija valstij, kura vairs nepastāv. Manuprāt, Krievija šādi iešauj pati sev kājā, skaidri pasakot, ka tā ir arī atbildīga par PSRS armijas nodarījumiem.

Būtībā tagad Latvijas pilsoņi, kas PSRS armijā ir tikuši sakropļoti, vai vecāki, kuriem gājuši bojā dēli, var vērsties Eiropas Cilvēktiesību tiesā un piepra-

spaidis, kas radās, nonākot Ukrainā, īpaši Kijevā, – viss notiek krieviski, uzraksti krieviski, televīzijā krievu pārraides, pilnībā divvalodīga sabiedrība. Bet ko redzam tagad? Ukrainu tauta ir mobilizējies ap savu nacionālo ideju un valsts pastāvēšanu, arī pret Krieviju kā pret agresoru. Ir pilnībā mainījies arī politiskā dienaskārtība, notiek lustrācija, arhivu pētniecība, čekas atmakošana. Turklāt šie procesi Ukrainā ir sākuši notikt strauji. Beztragēdijas Ukrainas austrumos, tas visticamāk tā nenotiktu. Tā diemžēl ir pieredze, ka kaut kam ir jānotiek...

DDD: *...ārējais ienaidnieks tautu apvieno un mobilizē.*

E.Š.: Jā, ārējais ienaidnieks, agresija u.tml. Arī Eiropa līdz šim gulēja, visi bija apmierināti, bet, redzot neslēptu Krievijas agresiju, pamazām mobilizējās, kaut arī vēl nepietiekami. Dienvidvalstis, kas atrodas tālāk, pat tā īsti neredz draudus. Tas, protams, ir slikti. Bet mums šie draudi bija šeit jāsaskata jau sen. Nevar noliegt, ka Krievijas ietekmes aģentūra Latvijā ir ļoti spēcīga un veido sabiedrisko domu.

Paanalizējiet, kā viss notika pirms Otrā pasaules kara Latvijā. Tagad arhīvi ir atvērti un līdzības kā uz delnas var redzēt. Spiegiens no Krievijas puses un mērķis bija analogisks – ģeopolitiskā situācija nav mainījies.

DDD: *Tomēr atšķirībā no pirmskara Latvijas šeit vēl papildus atrodas kolonisti, kas ideoloģiski ir pierādīgi Krievijai.*

E.Š.: Tiesi tā. Tādēļ tagad situācija ir sliktāka.

KĀ PĀRRAUT APBURTO LOKU?

DDD: *Nav noslēpums, ka arī Eiropa līdz šim nav veicinājusi deokupāciju un dekolonizāciju. Gluži pretēji, šeit ir braukuši dažādi augstie komisāri un mācītāji mums dzīvot – integrēt okupantus un kolonistus... Būtībā Eiropas Savienība un Krievija, tāpat arī ASV ir sadarbojušās kā cimd ar roku pret Latviju, nostādāmās pret Latvijas deokupāciju un dekolonizāciju.*

Edvīns Šnore: Tās ir savas nacionālās intereses. Krievijai, Vācijai, Lielbritānijai, ASV rūp, lai šajā teritorijā būtu miers un stabilitāte.

DDD: *Bet kā gan šeit var būt miers un stabilitāte, ja nenovēršas okupācijas sekas ir kā bumba ar laika degli?!*

E.Š.: Nesenā pieredze ar Ukrainu liecina, ka viņu izpratne mēdz būt ļoti ierobežota. Uzskatāms piemērs ir bijušā ASV prezidenta Buša runa 1991. gadā Ukrainā. Tad viņš klāstīja, ka vajagot saglabāt Padomju Savienību, kura burtiski pēc pāris dienām sabruka. Rietumi tolaik bija norūpējušies, ka PSRS sadalīsies un kodolieroči atradīsies dažādās valstīs. Tātad šim lielvarām ir kaut kādas savas šauras intereses, ko viņi grib it kā īstenot, bet neizprot patieso situāciju, kāda ir attiecīgajās teritorijās.

DDD: *Grūti noticēt, ka viņi neizprot. Liekas, tā gluži vienkārši ir īstermiņa domāšana, jo, risinot problēmas ilgtermiņā, būtu jāatjauno taisnīgums, bez*

kura visas konstrukcijas agrāk vai vēlāk sabrūk.

E.Š.: Tad bija Bušs, tagad ir Obama. Taču ilūzijas par to, ko patiesībā nozīmē Krievija, liekas, tā arī nav gaisušas. ASV prezidents taču sev negribētu iegriezt – manuprāt, viņš vienkārši neizprot Krievijas realitā-

ties un kaut ko darīt. Bet, no otras puses, viņi arī klausās, ko tad mēs paši sakām, ko tad Latvijas valdība grib. Jāsaprot, ka Latvija ir ļoti maza valsts ASV, pat Eiropas mērogos, gluži vai vienas pilsētas lielumā. Un to, ko saka Latvijas valdība, tur uztver, kā latvie-

“25 gadus tukši runāt un bērt naudu caurā maisā, ko sauc par “integrāciju”, redzot, ka nav nekādas atdeves...”

tās saskaņot ar Lietuvu un Igauniju. Mūsu uzdevums ir apzināt un dokumentēt PSRS nodarītos zaudējumus Latvijas valstij un tās pilsoņiem. Lai to izdarītu, ir nepieciešams, piemēram, Valsts arhīvā noskenēt 96 tūkstošus represēto kartiņu. Ja vienai kartiņai tiek veltītas 5 minūtes, varat parēķināt, cik laika ir nepieciešams tikai šādai darbībai. Tāpēc darbs ir ilgs.

Var, protams, ieskicēt vispārīgos apmēros. Lietuvieši jau to ir darījuši, bet līdz galam arī tur darbs vēl nav pabeigts. Tomēr katrā ziņā gan Lietuvā, gan Igaunijā ir apziņa, ka šie pētījumi ir svarīgi, kurus nedrīkst pamest. Un, pateicoties tieši viņiem, arī Latvijā šī lieta, pirmkārt, tika uzsākta un, otrkārt, tagad ir atsākta.

DDD: *Vai pie mums ir jūtama arī kāda politiska pretestība?*

E.Š.: Patiesību sakot, ļoti daudzi tā saucamie “viedokļu lideri” izplata uzskatu, ka šī ir veltīga naudas un laika šķiešana. Latvijā no Krievijas neko nedabūšot, bet tieši otrādi

sīt no Krievijas kompensāciju. Šis jaunais Krievijas solis šādu procesu varētu veicināt. Es ticu, ka tiesas spriedums varētu būt pozitīvs.

PSRS armijas rindās ir aizgājuši bojā daudz latviešu – gan Afganistānā, gan visā plašajā PSRS teritorijā... Kā vecākiem izmērīt šo zaudējumu – viņi ieguldījuši visu savu dzīvi dēla audzināšanā, bet tad kādu dienu viņu iesauc armijā un nosit?! Vai par to nebūtu jāprasa kompensācija? Būtu! Un mēs to arī darām.

DDD: *Vai varētu beidzot notikt tā, ka Baltijas valstīs vienojas un kopīgi iesniedz prasību Krievijai atlīdzināt zaudējumus?*

E.Š.: Šajā darbā nav vērojama sacenšanās, bet ir vēlme sadarboties. Mums ir diezgan draudzīgas attiecības, arī personīgi kontakti ar cilvēkiem Lietuvā un Igaunijā. Vai beigās tiks izmantota šī sadarbība, tas jau ir atkarīgs no politikās vadības. Mēs savus rezultātus iesniegsim Saimei, bet Saeima attiecīgi pieņems lēmumu, ko darīt. Bet, manuprāt, visām Bal-

“Mums nevajag gaidīt kādu jauku brīdi, bet pamazām ir jāsāk runāt, veicināt okupācijas seku novēršanu.”

ti. Un gala rezultāts šādai netālrēdzīgai politikai ir Krievijas drauds Amerikai un Eiropai.

DDD: *Es gan Krievijas agresīvo politiku, gan ASV ietekmi Latvijā, gan Eiropas Savienības intereses uzskatu par tādām kā skorpjonu cīņām...*

E.Š.: ... un ir skaidrs, ka Latvija tajās centrālo lomu nespēlē.

DDD: *Tomēr, vai mēs šo situāciju varētu izmantot savās interesēs?*

E.Š.: Protams. Mums ir savas nacionālās intereses – mūsu vēlme ir saglabāt nacionālu valsti Latviju. Un skaidri redzam, ka de facto Latvija nav nacionāla valsts. Tomēr vēlamies, lai tā būtu. Vēlamies taču latvisku Latviju – kura gan Latvijas partija pret to iestājas?! Taču darbi šā mērķa sasniegšanai nav adekvāti. 25 gadus tukši runāt un bērt naudu caurā maisā, ko sauc par “integrāciju”, redzot, ka nav nekādas atdeves...

DDD: *Taču kā nonākt līdz dekolonizācijai?*

E.Š.: Rietumiem ir sava konjunktūra, savas intereses, tiem negribas piepūlē-

Turpmāk vēl...

Intervēja Līga Muzikante

VISBŪTISKĀKIE JAUTĀJUMI NETIKA UZDOTI

K.Viterungs

Rīgā

Pirms vēlēšanām "zomberkomandas" ieradās Liepājā, Daugavpilī, Jelgavā, Valmierā, Rīgā, un latvieši savās TV kastēs varēja vērot nepieredzētus klaunu trikus. Pat vārdu trūkst, lai aprakstītu šos "zomberkomandu" ceļojumus! Tās esot bijušas priekšvēlēšanu debates! Kas ar ko un par ko debatēja, to lieiski redzēju.

Lielākā daļa "debatētāju" bija tie paši noziedznieki, kas iznīcina latvju tautu, realizē pret genocīdu un zombē smadzenes, lai saglabātu vietu pie siles. Bet mani interesē, kas pasūtīja scenāriju jeb sagatavoja jautājumus raidījumu vadītājiem? Tas latvju tautai nav jāzina?

Vēloties piedalīties vēlēšanās, gribēju dzirdēt atbildes uz šādiem jautājumiem:

1. Vai tiks pildīta (un, ja tiks, tad – kad?) Saeimas deklarācija par Latvijas okupāciju? Un kāpēc tā nav pildīta līdz šim?

2. Kad tiks atjaunota 1918. gada 18. novembra Latvijas Republika un tās demokrātiskā Satversme?

3. Kad tiks atvērti čekas maiši un pieņemts lustrācijas likums?

4. Kad un kādā veidā tiks pārtraukts genocīds pret latvju zemniecību, lauku vidi un latvisko dzīvību?

5. Kad ANO Dekolonizācijas komitejā tiks pieprasīta Latvijas dekolonizācija?

Tie ir Latvijas valsts un latvju tautas eksistences

pamati jeb, matemātiķa vārdiem sakot, sākuma nosacījumi, lai risinātu Latvijas valsts pamatproblēmu. Matemātiskā fizika pierāda, ka problēmas (jebkuras) zinātnē, ikdienā, sadzīvē utt. pamatu pamats ir sākuma nosacījumi. Tikai nosakot sākuma nosacījumus, sāk risināt pamatproblēmu.

Tāpēc no "zomberkomandām" gribēju dzirdēt, kādi ir Latvijas valstij SĀKUMA NOSACĪJUMI, lai risinātu galveno Latvijas valsts neatkarības un drošības PAMATPROBLĒMU. Man nav jāklausa visādas vāvuļošanas vēlēšanu izteiksmē, kas ar psiholoģiska terora palīdzību apstrādā latvju tautas smadzenes. Visas tās problēmas un problēmiņas (pensijas, pabalsti, kredīti, ceļi, termiņatļaujas, nodokļi utt.) ir tikai neveiktās deokupācijas sekas.

Tādējādi politbrīgādes tēloja "demokrātiju", lai atkal zombētu domāt nespējīgo smadzenes un novērstu latvju tautas uzmanību no GALVENĀS PROBLĒMAS. Bet "demokrātija" (kas tā tāda?) okupētā valstī taču neeksistē nekur pasaulē! "Zomberkomandu" saietā tika pieaicināti kolaboracionisti, kas ar smīnu seju piekrita visam, ko saka "politruki".

Ja no "politrukiem" dzirdēšu kaut cik aptuvenas atbildes, kuras grib dzirdēt latvju tauta, tad uzskatīšu, ka Latvijā tuneļa galā parādās sika, maza gaišmaņa.

Lai Dievs Jums palīdz!

PAR LATVIJAS VALSTS DROŠĪBU

Iekšlietu ministram Rihardam Kozlovskim

Kad Iekšlietu ministrija noreagēs uz Valsts prezidenta norādīto un domās par valsts drošību?

Ždanokas partija noslēdz līgumu ar Latvijas valsts neatzītās, anektētās Krimas partiju, televīzijā šīs partijas līderi priekšvēlēšanu debatēs draud, bet Drošības policija klusē un ļauj turpināt, pēc manām domām, pretvalstiskas darbības, nevis izolē no sabiedrības. Latvijas krievvalodīgie "trenējās" Ukrainas teroristu rindās un reklamējas par to. Kas sagaida Latviju, kad viņi atgriezīsies?

Ministra k-gs, vai šeit nav vainīga arī OKUPĀCIJAS seku nenovēršana? Ja būtu notikusi deokupācija, tad "Latvijas krievu savienības" biedru vairums, kas nelikumīgi okupācijas laikā ieradās Latvijā, vairs šeit nebūtu, un nebūtu, iespējams, arī šāda partija. Uz to jau arī norādīja Jums Politiski represēto apvienības koordinācijas sēdē, kuru apmeklējāt, iesniedzot NPK dalībnieku atceres pasākuma rezolūciju par DEOKUPĀCIJAS nepieciešamību. Bija arī atsauce uz starptautiskajiem likumiem. Man būtu žēl, ja šīs būtu pedējās vēlēšanas neatkarīgajā Latvijā!

Cerībā –
Valters Rudzītis

SKARBAIS DVĒSEĻU PLĀVUMS

Vilhelms Ļuta

Ekonomikas maģistrs

Pirms simts gadiem izraisītais impēriju karš (Pirmais pasaules karš) latviešiem atnesa drausmīgu nāvi un postu. Krievija mūsu tautiešus izmantoja par lielgabalu gaļu. Lai pieminam kaut vai to, ka cara ģenerāļu noziedzīgās bezatbildības dēļ Austrumprūsijā dažu dienu laikā krita 15 tūkstoši latvju karavīru. Arī Ziemassvētku kaujās ģenerāļu nodevības dēļ Tīrelpurvā sagūla 10 tūkstoši mātes dēlu. Vēlāk bezjēdzīgās cīņās pārcēlās uz Krievijas ārēm. Desmitiem tūkstoši latvju dvēseļu tika ziedotas uz boļševiku revolūcijas altāra. Tad vēl asiņu upes lija, arī trakojojot Stučkas teroram, un Latvijas atbrīvošanās cīņās pret bermontiešiem.

Ja 1914. gadā Latvijā dzīvoja 1438 tūkstoši latviešu, tad 1920. gadā to skaits saruka līdz 1161 tūkstotim. Sešu gadu kara laikā zaudējām 277 tūkstošus tautiešu – tas ir piekto daļu no nācijas.

Lielais slaktiņš beidzās ar vārgām cerībām atgūties. 1920. gadā tika parakstīts Miera līgums ar Krieviju, kura deklarēja,

ka tā bez ierunām atzīst Latvijas valsts neatkarību, pastāvību un suverenitāti, un labprātīgi uz mūžīgiem laikiem atsakās no visām suverēnām tiesībām, kuras piederēja Krievijai attiecībā uz Latvijas tautu un zemi. Taču vēlāk izrādījās, ka šim deklarējumam ir tikai *pupu mizu* vērtība.

1939. gadā PSRS valdība Miera līgumu lauza un piespieda Latvijas valdību pieņemt ultimātīvas prasības, un 1940. gadā Latviju iekļāva PSRS sastāvā.

1941. gadā Staļina un Hitlera režīmi Latviju iesaistīja Otrajā pasaules karā. Ignorējot Hāgas Starptautiskās konvencijas aizliegumu okupētājam mobilizēt iekāroto zemju iedzīvotājus, abi agresori latviešus piespieda karot. Rezultātā no kaujas laukiem neatgriezās 110 tūkstoši tautas dēlu.

Nākamā okupācija izrādījās vēl briesmīgāka par karu. Tā saucamajos "mie-riajos" Sibīrijas nāves nometnēs izdzīva 120 tūkstoši latviešu dzīvības, 300 tūkstošus mūsu tautiešu nošāva kā dezertierus, partizānus vai to atbalstītājus.

Divos pasaules karos un okupācijā Latvija zaudēja 657 tūkstošus latviešu, kas ir puse no pašreizējā

pamatnācijas skaita. Tik lielu postu nav piedzīvojis neviena cita pasaules valsts. Salīdzinājumam var piebilst, ka Otrajā pasaules karā krievi zaudēja tikai 17% no savas tautas, poļi – 15%, vācieši – 7%.

Līdztekus tiešajam upu-

To var izskaidrot vienīgi ar vēlmi izpatikt Maskavai.

Par genocīdu pagaidām tiesāti tikai 9 noziedznieki: V. Kononovs, J. Savenko, T. Jakušonoks, M. Farbtuhs, N. Larionovs, V. Kirsanovs, J. Kiršteins un A. Noviks.

Te uzreiz prokuratūrai

“Starptautiski ir pieņemts, ka noziegumiem pret cilvēci nevar būt noilguma. Arī genocīds pret latviešiem, protams, prasa tiesu – taisnīgu tiesu. Diemžēl pašreizējie Latvijas varneši to nepieprasa.”

ru skaitam var izrēķināt arī Latvijas netiešos zaudējumus. Te jāņem vērā, ka ziemeļvalstīs – Zviedrijā, Somijā, Dānijā un Norvēģijā – iedzīvotāju skaits 100 gados faktiski ir dubultojies. Agresoru dēļ Latvijā līdzīgs iedzīvotāju skaita pieauguma temps izpalika. Normālos apstākļos dzīvojot, pašreizējais latviešu skaits Latvijā būtu pārsniegts par apaļu miljonu.

Starptautiski ir pieņemts, ka noziegumiem pret cilvēci nevar būt noilguma. Arī genocīds pret latviešiem, protams, prasa tiesu – taisnīgu tiesu. Diemžēl pašreizējie Latvijas varneši to nepieprasa.

jāpajautā, kāpēc, piemēram, netika sodīti tie čeki, kas 1953. gadā Puzes pagastā pie Buļāniem dzīvus sadedzināja nacionālos partizānus: Teodoru Piccelmu, Kārli Trusīti un Leonīdu Reimani? Kāpēc par tamlīdzīgiem noziegumiem būtībā attaisnoja tūkstošiem citu slepkavu?

Atcerēsimies, ka okupācijas režīms par tā saucamo “sadarbošanos” ar vāciešiem kara laikā sodīja 80 tūkstošus latviešu. Bet sadarbībai ar krievu okupantiem uzmanība nav pievērsta.

Un piektā kolonna Latvijā joprojām var justies kā savās mājās un diktēt savus noteikumus.

JAUNIEŠI – savas zemes un tautas sardzē!

Jau pirms 13 gadiem jaunieši ar saviem rakstiem, kas publicēti grāmatā “**Nevienam mēs Latviju nedodam**”, nostājās pret Latvijas zemes un īpašumu pārdošanu ārzemniekiem.

Latvijas zemes un īpašumu pārdošana ārzemniekiem – tā ir latviešu tautas pārdošana verdzībā un neatbilst Jaunajai Pasaulei

Skaidrs un cinisks gadsimts. Tas prasa no mums imunitāti pret lielāko sērgu – naudu. Esam gatavi pārdot pat savu māti, ka tikai kāds par to maksā. Viena himna un viena melodija skan mūsu visu ausīs: “Pārdot, kas pārdodams, un tad jau redzēs!” Katrs mēģina tikt pie mantas un pārtības, kā nu māk

valstī gan cilvēks pats, gan arī viņa īpašums ir vērtība. Mēs visu izpārdodam ar vieglu prātu – pa labi un pa kreisi – zviedriem, dāņiem, vienlīga kam, ka tikai pēc tam savā kabatā vari šķindināt par to saņemtos simboliskos naudas gabalus. Kāpēc tas tā notiek? Pavisam vienkārši – vienam svarīgāka ir nauda,

zoda palielināšanai.

Nav jau jēgas strādāt pie tā, lai būtu rentabla lauksaimniecība, lai benzīna cenas būtu vienādas ar vienādas piena cenām. Ir taču konts Šveices bankā, kuru izdevīgāk un ātrāk var papildināt, izpārdodot un izstrūpējot savu valsti!

Mēs esam kā tāda jaunatīstības valsts – visu izpārdodam, nepadomājot, ka kaut kas būtu jāatstāj arī nākotnei, mūsu bērniem. Daudziem no viņiem nebūs pat smilšu kaudzes kur spēlēt. Liela jau tā Latvija nav, ilgam laikam nebūs ko pārdot.

Kur tad palikusi slavenā viensētu un arāju tauta? Tepat jau ir, tikai tai pār durvju sliekšni brādā kāds zviedrs, dānis vai krievs. Runājam par brīvību, kliedzam par brīvību. Kāda brīvība var būt, ja, izgājuši laukā pa mājas durvīm, mēs atrodamies citā zemē?

Tad, kad tas būs jau noticis, – tad attapsimies pie sasistas siles un atkal meklēsim vainīgos. Protams, paši savu vainu jau neatzīsim, kur nu! Viegļāk jau ir palikt mūžīgā mcekļa lomā.

Lielākie uzņēmumi jau vairs nepieder mums, arī

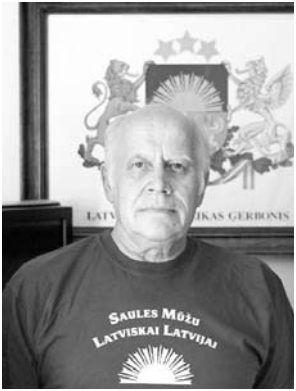

zemi pakāpeniski izpārdodam, pāri jūrai uz Zviedriju pamazām aizceļo mūsu meži. Drīz jau atkal būsīm algādži un irnieki paši savā valstī. Ārzemniekiem jau tas izdevīgi – latviešiem nav daudz jāmaksā, viņi ir pieticīga tauta un prot samierināties ar mazumiņu. Nu ko, ja jau mēs brīvprātīgi piesakāmies kalpot un būt par citu tautu kājslauķi... Tā varbūt nav gluži sevis pārdošana verdzībā, bet sevis noniecināšana gan. Skaidri un gaiši mēs paši sev ierādām vietu. Tā kārtējo reizi nav visai saimnieka krēsls saimes galda galā, bet gan kalpa soliņš.

Jana Altenberga
Liepājas Pedagoģijas
akadēmijas 1. vēstures
bakalaura kursa studente

/Nevienam mēs Latviju
nedodam. R.: Vieda, 2001,
354.–355.lpp./

DISKRIMINĀCIJAS MURGS

Lotārs Stūre

*Benžu VDK upuris
Svešumā ASV*

Biju pārlicināts, ka visu, kas likumīgi pienākas, vajadzētu saņemt, tāpat kā pensionāriem pensiju un strādājošiem algu. Bet, izrādās, tomēr tā nav.

Viss sākās nesen, kad TV pārraidē uzzināju, ka pastāv īpašs nacionālās pretošanās dalībnieka statuss. Visus šos daudzus gadus domāju, ka nacionālie pretošanās cīnītāji ir tie paši politiski represētie, kas tiešā veidā cīnījās par 18. novembra Latviju un nacionālajām vērtībām. Tādēļ par to centos uzzināt vairāk, lai iegūtu to, kas man likumīgi pienākas.

Vispirms ar šo lūgumu vērsos pie ģenerālprokurora Kalnmeiera. Papildus lūdzu arī atrisināt, kā piekļūt savām un sievas VDK pratināšanas lietām un arī atmāskot VDK spieģus. Saņēmu paziņojumu, ka lūgums ir atstāts bez ievērības. Tā kā tas tika rakstīts uz Ģenerālprokuratūras adresi, to pārtvēra tās darbinieki un man šādi atbildēja. Uzzināju Kalnmeiera e-pasta adresi, un atkal nekā... Nezinu, vai varenais likumības sargātājs nezināja par savu darbinieku visatļautību, apzināti kājām mīdot likumu par atbildi sniegšanu? Bet varbūt speciāli deva rīkojumu, lai kādus 10 manus iesniegumus iemestu mēslu kastē? Tas ir cinisms un nīrgāšanās par tiesībām.

Tad vērsos pie tiesībsarga Jansona. No galvenā likuma kontrolētāja nenoņemšu 30 dienu laikā. Tikai pēc 4 mēnešiem, bet to nevar saukt par atbildi uz iesniegumu. Dīvaini, ka iestāde, kas strikti iestāšanās, lai citi likumu ievērotu precīzi burts burtā, paši to apzināti pārkāpj.

Pēdējā cerībā, kā sliķonim, ķeroties pie salmiņa, es vērsos Tieslietu ministrijā. Tur viss bija citādi – kā diena pret nakti. Man tika pat atkārtoti izskaidrots un personīgi arī atrakstīja ministri Bordāns un Broka. No TM būtu jāpamācās arī 99 procentiem Saeimas deputātu, kuri neuzskata par vajadzīgu atbildēt pat saviem vēlētājiem...

Izrādās, ka nacionālās pretošanās dalībnieka statusu noteic tikai tā pašvaldība, kur dzīvo, un arī Tieslietu ministrija. Diemžēl TM nav apliecības un nozīmītes... Dīvainības gan ir, piešķirot šo statusu. Nav obligāti jābūt bijušai NACIONALAI pretošanās darbībai un cīņai par 18. novembra Latviju. Ir tikai jābūt notiesātam pēc 183.1 panta un reabilitētam, un tas ir arī viss. Pēc pieminētā panta tiesāja arī par aizliegtu grāmatu, bībeļu izplatīšanu, nevainīgu aptauju veikšanu un citiem niekiem, kam ar vārdiem "nacionālā pretošanās", manuprāt, pilnīgi nav nekāda sakara.

Man par nacionālo pretošanās dalībnieka statusa iegūšanu nemaz nebūtu jāuztraucas, jo esmu tiesāts pēc 183.1 panta Augstākajā tiesā un esmu reabilitēts. Vēl papildus es tieši cīnījos un arī tiku tiesāts par nacionālajām vērtībām un 18. novembra Latviju. Esmu pārlicināts, ka 99 procenti pat tagad netic, ka tik skaidrām latviskām un nacionālām prasībām kāds būtu iedrošinājies pieskarties un ticis tiesāts. Ne velti Tieslietu ministrija pieprasīja oriģinālo tiesas spriedumu arhīvā, lai pārlicinātos, vai patiešām es to būtu iedrošinājis veikt.

No saviem piedzīvojumiem secinu, ka pašreizējai varai nav pilnīgi nekādas vēlēšanās apkopot brīvības cīnītājus, jo nav nekādas uzskaites. Vismaz pirms 15 gadiem tika izdota grāmata par politiski represētajiem. Grāmatas izdošanā tika iesaistīts arī trimdas vēsturnieks A.Ezergailis. Prasīju, vai arī es esmu tur iekļauts? Saņemot noliegumu, aizsūtīju Augstākās tiesas politiskā farsa dokumentus. Saņēmu atbildi, ka galvenā noteicēja VV-F no Latvijas institūta to negribot ievietot. Vai tiešām VV-F neticēja, ka to kāds būtu spējis veikt, vai tikai ļauni izjokot? Arī pašai VDK šis politiskais fars bija ļoti nepatīkams ar tā skaidrajām nacionālajām prasībām. Lai tikai kāds par to neuzzina aiz dzelzs priekšvara!

Tikai gadu mijā uzzināju par varonīgo patriotu Bruno Javoīšu, kas okupācijas laikā nopelnis sarkano "lupatu" un tās vietā Rīgas radiotorni uzvilka Latvijas karogu. Bet līdz šai dienai nekur nav izdevies lasīt par drauga Ojāra Viņiņa un Jāņa Pauciņa tādu pašu veikumu pie Līmbažu partijas komitejas ēkas. Tikai pirms nedēļas uzzināju par Latvijas patriota Leo Hiršsona sešu mēnešu ieslodzīšanu VDK pagrabā vēl nesēja 1989.–1990. gadā.

Cik daudz vēl ir nezināmo brīvības cīnītāju, kuru veikumu pastāvošā vara apzināti slēpj? Tā vietā gandrīz svēto kārtā tiek celti daži personāži, kas vienīgie būtu jāatceras un jāslāvē. Pastāvošajai varai prioritāte neesam mēs, brīvības cīnītāji, kas viņiem diemžēl deva iespēju pierīties un apzagties pie varas siles, bet gan benžu VDK privilēģēšana, jo paši baidās no tās atmāskošanas.

Tieslietu ministrija man deva oficiālu atzinumu, un esmu Nacionālās pretošanās dalībnieks.

Bet nesakārtotās likum-

došanas dēļ es nevaru saņemt apliecinību un nozīmi, jo man nav Latvijas pašvaldības. 1. jūlijā pieņemt dokumentus lūdzu Rīgas domei, kas bija manas pēdējās dzīves vietas pašvaldība okupētajā Latvijā. Tūlīt saņēmu izpilddirektora Radzeviča atbildi, ka dokumentus nepieņems, jo nedzīvoju Rīgā, bet ASV. Dīvaini, ka 1997. gadā tieši Rīgas dome man izsniedza Politiski represētā nosaukumu un apliecinību. Arī toreiz es dzīvoju ASV.

Vai tiešām no dzimtenes izraidītie brīvības cīnītāji nebauda tās pašas tiesības, kas ir Latvijā dzīvojošiem, un kādēļ tie būtu jādiskriminē? Vai viens likums, viena taisnība visiem vairs neeksistē? Tiesību vienlīdzību garantē arī Satversme. Vai tiešām pastāvošā vara mani uzskata par 2. šķiras pilsoni?

Pēdējā iespēja, kā vērsties pret šo diskrimināciju, ir Eiropas Cilvēktiesību tiesā. Ļoti negribas palikt par 2. šķiras pilsoni tikai tādēļ, ka nedzīvoju tēvu zemē – tā man ar vilcienu bija jāatstāj 1986. gadā 2 nedēļu laikā. Tas bija pats pirmais izraidīšanas gadījums.

Tagad mēs, brīvības cīnītāji, pastāvīgi tiekām tāpat nīsti kā okupācijā. Vismaz 20 gadus mēs ar sievu bezcerīgi cenšamies piekļūt savam VDK pratināšanas lietām un atmāskot spieģus, kas mūs bija izspiegojuši un nodevuši. Saņemam tikai atraidījumu. Neticami, ka privilēģijas un neaizskaramo statusu bauda tieši Latvijas bendes VDK, bet mums, nīstamajiem brīvības cīnītājiem, tiek tikai pīga un naidis.

Nacionālās pretošanās dalībnieka statuss būs gandarījums, ka cīņa par nacionālām vērtībām un 18. novembra Latviju nav bijusi veltīga. Bet par latvisku 18. novembra Latviju ir jācīnās vienmēr!

Arī cīņai par Latvijas brīvību pastāvošā vara nekad nav pateikusi pat pliku paldies. Tā tikai centusies visu noslēpt...

PIEKTĀ KOLONNA – okupanti-revanšisti un nācijas nodevēji

Vilnis Eisters

Bijušais kuģa kapteinis

Klusēšana! Justies it kā parādniekiem pret piekto kolonnu, likt lietā "atvainošanās politiku" pret okupantiem – tas ir NOZIEGUMS!

Neveicot DDD (deokupāciju, dekolonizāciju, deboleševizāciju), Latvija ir nokļuvusi sev ierastā ekstremālā situācijā. Mēs esam laikā, kad nopietni sāks saprast, ka DDD bija vienīgā forma, kā izbēgt no okupācijas turpinājuma un realizēt latviešu tautas drošu pastāvēšanu. Drošiņas policijas attieksme pret laikraksta "DDD" veidotājiem bija "atvainošanās politikas" nelietība, lai tikai neaizvainotu okupantu noziedzīgo "dvēseli".

Latviešu tautu šausa un cenšas iznīcināt ar visiem politiskās nelietības paņēmieniem un ieročiem. Šķiet, ka vidusmēra latvietim nav nekādas sajēgas par savas tautas nodrošināšanas dzīves iespējām, lielāko svētlaimi viņš gūst "nekā nedarīšanā" un savstarpējos ķiviņos. Pasivitāte dara viņu par savu kungu gribas paklausīgu pildītāju. Kamēr atrodas kalpībā, tikmēr viņš strādā kā vērsis, bet atstāts savā vaļā, mīļuprāt laiskojas. Viņam šķiet grūti būt nepaklausīgam un nedisciplinētam attiecībās ar "kungiem".

Pēc dabas "lēnprātīgs" – vidusmēra latvietis ir apbrīnojami lētticīgs. Viņš akli tic visam, kam liek ticēt tie, kuri kliec visatologu un barotavas kandidātu pekstiņiem, kuri svešvārdu salikumus cenšas apvārdot lētticību. Bet šo pekstiņu klārētājiem ir katram savs saimnieks, un viņi tam kalpo. Katrai partijai ir savs saimnieks, katram politologam ir savs darba devējs, un viņi pārdodoties nodod latviešu tautas intereses, būtībā – dzīvību. Kad pārdod savu miesu, to sauc par prostitūciju; ja pārdod politiskos pekstiņus, to es saucu gauži vienkārši par "maucību" (atvainošanas nekorektumu, bet laikā, kad ekstremālos apstākļos iet bojā Latvija un tauta, grimst kuģis, tad kapteinim nav vietā korektums!).

Kas ir šo "pekstiņu" galvenie uzpircēji (naudas devēji)? OLIGARHI – piektās kolonnas, nācijas nodevēju okupantu atbalstītāji! Oligarhi neko nav radījuši, viņi nozaga tautai materiālās un garīgās vērtības. Bet, ja kāds pats ar savu gudrību, bez zaglības ir kļuvis bagāts, brīnišķīgi – lai visi tādi būtu: bagāti, turīgi un kopā ar tautu! Bet kāpēc mūsu zagli un "demokrātiskā maucība" viens otru tā mil? Kauts pat padomāt un neiespējami izteikt! Latvijas "demokrātija" dzemdēja "kleptokrātiju" un kļuva par uzpērkamu oligarhu sulaini. Ak, mūsu "dievi", idiotu banda! Bet "demokrāti" stāv cilvēktiesību sardzē pret valsts ļaunprātībām.

Kad zaglis nozog valsti un apzog tautu, to ar likumu parasti nevar pierādīt, jo tas esot "business", un tas nozīmē – nenokerts zaglis nav zaglis; lai zog talā, bet jūs nedomājiet viņu apvainot! Tomēr, ja pieķēra zagli – viņam vajag advokātu! Visas ērtības! Medicīnisko komisiju! Liecinieku liecības! Dokumentus! Ak, nav dokumentu un liecinieki – vieni pazuda, citi nesaprotamā veidā nomira? Nu tad beidziet aptraipīt "godīga" cilvēka vārdu. Latvija "juristu lielvalsts" – jo vairāk juristu, jo vairāk tiek "čakarēts" tiesiskums. Tagad par "demokrātiju" tiek uzskatīts stāvoklis, kad okupantiem ar viņu revanšistiskajiem uzskatiem dzīve ir pēc sirds patikas un ērta, bet latviešu tautai – netaisnīga!

Okupantu propagandas vēstnesi (24. septembrī) S.Aboltiņa locijās okupantu priekšā un ar līdzjūtīgu nožēlu pievienojās viņu sāpei, ka viņus šeit uzskata par okupantiem un ka ir tādi nelieši, kuri pieprasa viņus pamest okupēto atbrīvoto Latviju, tātad veikt DDD. Kad notikusi Krimas okupācija, viņa esot lūgusis krievu medijiem, lai paziņojot, ka "mēs" viņus neuzskatām par piekto kolonnu. Okupanti esot uz mūžiem neatņemama "Latvijas tautas" daļa, un "mums" neesot bijis etnisko konfliktu. NEKAD! Manuprāt, tā var runāt tikai latviešu tautas nodevējs, piektās kolonnas loceklis!

DRĪZĀK UGUNIS IEMĪLĒS ŪDENI, nekā normāls latvietis – okupantu! Tādus "atbrīvotājus" neciena nekur, šeit viņus pacieš, kamēr viņi aizvāksies uz Krieviju! Tāpēc nodot savas tautas intereses, iekļaujoties okupantu-revanšistu piektās kolonnas rindās, nozīmē kļūt par zemiskāko būtni "Trojas zirgu" barā. Cik tādu kolaborantu maršē "Saskaņā" – partijā, kurā izteikts lielkrievu "piesitiens" kopā ar pseidosociālismu. Cik "čekas maisos" noslēpto "kurmju" tipina vienā soli ar piekto kolonnu??? Šie "kurmji" okupantu rindās ir izaicinājums Latvijas pastāvēšanai un latviešu tautas nākotnei.

VĒRTĪGA GRĀMATA

Sebastjans Kneips

ŪDENS DZIEDNIECĪBA

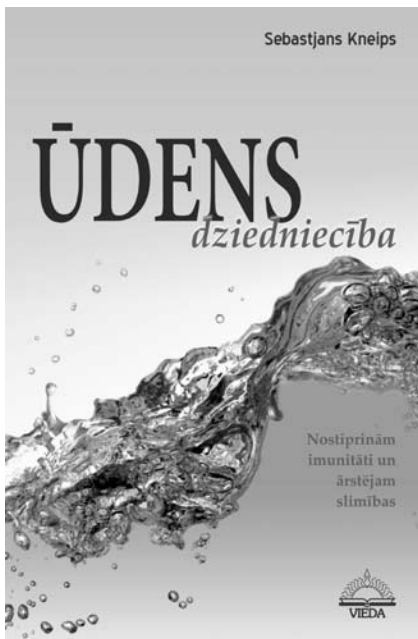
Nostiprinām imunitāti un ārstējam slimības

Modernajās lielajās klinikās un sanatorijās regulāri tiek izmantota "Kneipa ūdensdziedniecība" – efektīva metode, kurā ietilpst aukstās un karstās vannas, kompreses, ietinumi, aplaistīšanās, ārstēšanās ar ūdens tvaikiem. Šo metodi doktors Sebastjans Kneips izstrādāja jau XIX gadsimta beigās, un tā nav zaudējusi savu efektivitāti līdz mūsdienām, jo tās pamatā ir ģeniāli vienkārša pieeja – **novērst slimību cēloņus, nevis simptomus.**

Apgāda "Vieda" izdotajā grāmatā iekļauti Kneipa ūdensdziedniecības paņēmieni, kas ir pielāgoti izmantošanai mā-

jas apstākļos. Tie ir tie paši, tikai krietni vienkāršāki, hidroterapijas veidi, kurus jums piedāvā ārsti un augstas klases speciālisti. Grāmatā aprakstītas procedūras un sīki ieteikumi: kā pareizi iet vannā, veikt ietinumus, aplaistīšanos, likt ietinumus, aplaistīšanos, likt kompreses, gatavot un lietot zāliņu uzņēmumus dažādu slimību ārstēšanai.

Ne visi brauc uz kūrortiem vai apmeklē dārgas SPA procedūras salonos. Taču jūs paši varat veiksmīgi piemērot ūdensdziedniecības paņēmienus, izmantojot šo grāmatu, lai apgūtu norūdišanās, atveseļošanās prasmi. Lēti, droši un itin visiem noderīgi.

Oktobrī "Valters un Rapa" grāmatnīcās un daudzās "Jāņa Rozes grāmatnīcās" šī grāmata ir nopērkama lētāk!

KONSERVATĪVĀS VĒRTĪBAS “KRIEVU PASAULES” AIZSEGĀ

Marlēna Pirvica

Rosina papildināt Bērnības tiesību aizsardzības likuma 47. pantu ar punktu: “Bērnības izglītības un aprūpes iestādēs dzimumaudzināšanai jābūt balstītai uz Latvijas Republikas Satversmes 110. pantu. Bērnības izglītības un aprūpes iestādēs ir aizliegta viendzimuma personu seksuālo un laulības attiecību popularizācija un reklāma.”

CĒLAIS MĒRĶIS

Kurš gan būtu PRET cēlu, noderīgu mērķi? Neviens! Taču Bērnības tiesību aizsardzības likuma izmaiņas ieviešēji, vācot parakstus no iedzīvotājiem, sūdzas par gauso atsaucību. Vai cilvēki nesaprot, kas jādara? Saprot! Taču, kas traucē cēlā mērķa realizēšanā? Un vispār, kāpēc daudzas draudzes klusē? Iespējams, ka klusēšanas

un vēji pūta un gāzās šim namam virsū, nams tomēr nesabrūka; jo tas bija celts uz klints. Un ikviens, kas šos Manus vārdus dzird un nedara, pielīdzināms ģeķim, kas savu namu cēlis uz smiltīm.” (Mat. 7:15).

Vai šis nams tiek celts uz klints (kristīgās vērtības) vai smiltīm (ievērojot “krievu pasaules” intereses un stiprinot Krievijas ideoloģiju Latvijā)? Acīmredzot daudzi, kas centušies izvairīties no parakstu sniegšanas, arī kristieši un draudzes, kas noklusē, nav gluži automātiski piekaišanas pie homoseksuālās propagandas atbalstītājiem, kā to akcentē parakstu vākšanas iniciatori. Domājams, ka tie ir tālredzīgi cilvēki, kuri saskata “cēlā mērķa” realizācijas tālejošus politiskus mērķus, kas daudz vairāk varētu apdraudēt Latviju.

Jāatgādina, ka pērnā gada maijā, kad Tieslietu ministrijā pēc atsevišķu organizāciju iniciatīvas

un citām institūcijām tika iesniegta atklāta vēstule, iebilstot pret mēģinājumu grozīt Krimināllikuma 78. Pantu, balstoties uz divu mēnešu laikā savākti 7 458 parakstiem.

Rezultātā tika panākts, ka Tieslietu ministrijā nolēma likumu nepapildināt. Tāpēc pārmet Latvijas tautai un kristiešiem par gausību, nebūtu par ko.

Rodas jautājums, kāpēc gan kristiešiem atbalstīt smiltis ierakstu māju, tādējādi pašiem iekļūstot lamātās? Lai pēc tam, kad slēptajā ideoloģijā tērptais cēlais mērķis aizvien vairāk parādītu savu īsto dabu, pārējā Latvijas sabiedrība varētu pārmet kristiešiem viņu aklumu?

CĒLĀ MĒRĶA VAIBSTI

Bībele brīdina: “Sargaties no viltus praviešiem, kas pie jums nāk avju drēbēs, bet no iekšpuses tie ir plēsīgi vilki. No viņu augšiem jums tos būs pazīt.” (Mat. 7:15).

Iniciatīva “Sargāsim mūsu bērnus” ierauj Latvijas tautu un kristiešus politiskā izvēlē, liekot pārkaņt pāri savai sirdsapziņai un parakstīties par Lindrermana&Co iecerī. Nav jāpārmet tiem, kuri neparakstās, bet gan tiem, kuri ir nostādījuši tautu šādā negodīgā un provokatoriskā izvēlē.

Jāvērs arī uzmanība, ka biedrības “Dzimta”, kura pārņēmusi stafeti, mājaslapas nosaukums ir uzrādīts krievu valodā – www.rod.lv – un pamatinformācija, kā arī video intervijas pārsvarā tur ir atrodamas krievu valodā. Tātad valsts valodas lomai arī netiek pievērsta liela uzmanība. Dominē akcents, ka par bērnu tiesībām cīnās tieši krievvalodīgie, proti, slāvi; kāds vīrietis videointervijā saka: “Man kā slāvam, nav pieņemami, ka mūsu zemē notiek tādas lietas.” Šāda dominance – slāvi, pareizticība un Putina nozīme konservatīvo vērtību aizsargāšanā – ir redzama arī Krievijā, konservatīvās vērtības pielīdzinot “krievu pasaulei”.

Pagājis laiks un tagad Ukrainas kontekstā aizvien vairāk ir saskatāmi cēlā mērķa vaibsti.

Kāpēc Nacionālā Apvienība nav atsaukusies cēlā mērķa realizēšanas turpināšanai, jo taču tieši (NA) dedzīgi iestājas par konservatīvām – tradicionālām vērtībām. Savulaik NA tik ļoti cīnījās par atbalstu ģimenēm, rezultātā tika panākts palielinājums minimālajam pabalstam par bērnu kopšanu līdz 1,5 gadu vecumam, kā arī palielināts atvieglojums par apgādībā esošu peronu. “Taču ir viens BET! NA iestājas PAR ģimenes vērtībām. Un ir PRET “krievu pasaules” interešu lobēšanu, stiprinot Krievijas ideoloģiju, šajā gadījumā

ar vienu skaistu un cēlu mērķi padusē.”

Likumsakarīgi, ka cēlo mērķi kā pirmsvēlēšanu karogu ātrā tempā paķēra Irina Cvetkova, kura iepriekš bija “Saskaņas centra” biedre, bet tagad pārstāv Latvijas Krievu savienību. Nesen Vašingtonā starptautiskās organizācijas “Pasaule bez nacisma” konferencē Cvetkova esot apgalvojusi, ka Latvijā par neonacisma atdzimšanu liecinot tas, ka Latvijas pilsonība tiek piešķirta Austrālijā, Jaunzēlandē un Brazīlijā dzīvojošajiem latviešu legionāru pēctečiem. Viņa centusies stāstīt par nacisma ideju atdzimšanu Latvijā un aicinājusi Amerikas politiķus un likumdevējus izdarīt spiedienu uz mūsu valsts politiķiem, lai nepieļautu neonacisma izplatīšanos.

Latvijas Krievu savienību pārstāv arī Mirosļavs Mitrofanovs, kurš Latvijas Televīzijas raidījumā “Izvēlies nākotni” politiskajās debatēs gaidāmo Saeimas vēlēšanu sakarā balansēja uz Krimināllikuma 81. panta robežas. Droši vien tāpēc Urbanovičs no SC izskatījās pavisam mērens. Skaidrs, ka Mitrofanovs ar šāda veida provocējošām darbībām var mēģināt destabilizēt Latvijas Valsts drošību, tādējādi parādot, ko Latvijas Krievu savienība taisās darīt tuvākajā laikā, acīmredzot Latvijā audzēt separātistu muskulus, lai istajā laikā tos iedarbinātu, gluži kā Ukrainas gadījumā, un atklātā formā cīnītos par “krievu pasauli” Latvijā.

ĀRVALSTU POLITISKAIS ATBALSTS BAZNĪCĀ

Zinot, ka Krievijas ideoloģija iet roku rokā ar Pareizticīgo baznīcu, nav jābrīnās, ka Latvijā cēlā mērķa realizēšanā tieši Latvijas un Krievijas Pareizticīgā baznīca ir atbalstījusi parakstu vākšanu pret homoseksuālisma propagandu bērnu vidū. Latvijas pareizticīgo iedzīvotāju grupa ir vērsusies pie Maskavas un visas Krievzemes patriarha Kirila ar lūgumu atbalstīt valstī notiekošo parakstu vākšanu par likuma grozījumiem.

Homoseksuālisma propagandas aizliegšana neapšaubāmi ir atbalstāma, bet kāpēc Latvijas pareizticīgo iedzīvotāju grupa ir griezusies pie Maskavas un Krievzemes patriarha ar lūgumu atbalstīt parakstu vākšanu, tādējādi šāda rakstura aicinājumam pievērstot tieši viņu viedoklim īpašu nozīmību?

Taču, ja arī Latvijas baznīcas atsaka atbalstu, tad tomēr būtu jāpadomā kāds ir atteikuma īstais iemesls. Varbūt tas nemaz nav saistīts ar atbalstu homoseksuālistiem, ņemot vērā, ka

Foto: Marlēna Pirvica

iepriekšējā parakstu vākšana par centieniem grozīt Krimināllikuma 78. pantu atbalstu parakstu vākšanā tika saņemta tieši no Latvijas tradicionālajām baznīcām, bet nevis no Pareizticīgās baznīcas, no kuras vēlāk tika saņemts novēlota atteikums.

VĒRTĪBAS ŠODIEN

Vēl nesen kristīgās “Asociācijas Ģimene” Valdes priekšsēdētāja, kā arī deputāta kandidāte no (Nacionālās apvienības “VL-TB/LNNK”) Ilona Bremze kādā konferencē brīdināja: “Pienācis laiks, kad mēs vairs nevaram lietot vārdus “tradicionāla ģimene” bez paskaidrojuma, kāda tā ir, jo Eiropā šie vārdi tagad attiecas arī uz homoseksuāliem pāriem. Tāpēc jālieto vārdi “dabīga ģimene”.”

Taču arī uz politiskās skatuves uzrodas jauninājums. 18. septembrī, Latvijas Republikas Saeimas sēdē tika skatīts deputātes Irinas Cvetkovas iesniegtais likumprojekts “Grozījumi Bērnības tiesību aizsardzības likumā”. Saeimas sēdē nolemts – likumprojektu nodot komisijām.

Par cēlā mērķa īsto nozīmi brīdinājis Vides aizsardzības un reģionālās attīstības ministrijas parlamentārais sekretārs Einārs Cilinskis (NA), starp citu, arī kristietis, (intervija “Vairāk mīlestības un ticības”), kurš uzskata, ka konservatīvo vērtību aizsegā parādās jauna ideoloģija – “Jaunkrievija”, “Krievu pasaule” –, pret kuras veidošanos Latvijā asi iestājas un ir gatavs spert radikālus soļus, balstot pat PRET.

Eināram Cilinskim ir skaidrs, ka tas ir mēģinājums atjaunot “krievu pasaules”, proti, Latvijas okupācijas laika stāvokli, izmantojot Krievijas ideoloģijas mērķu realizēšanu, nevis šķietamās rūpes par Latvijas bērnu nākotni.

Dzintars Rasnačs, Saeimas deputāts (NA), par Irinas Cvetkovas iesniegto likumprojektu balsošanas laikā atturējās. Par savu izvēli viņš atbildēja šādi:

“Atbilde ir ļoti vienkārša. Vakar frakcija nolēma neatbalstīt Ždanokas saraksta kandidātes Irinas Cvetkovas priekšlikumu. Atbalsts šīs dāmas jebkādam aktivitātem vienlaikus ir atbalsts Ždanokas partijai. Šodien liela daļa no deputātu, kas vakardienas sēdē nepiedalījās, nobalsoja citādi.”

Einārs Cilinskis izsakās lakoniski un skarbi: “Frak-

cijā bija brīvais balsojums pēc sēdes. Isā atbilde – es balsošu pret šīs organizācijas priekšlikumiem neskatoties. Jo vairāk, ja tas ir Putina ideoloģijas turpinājums Latvijā.”

KONSERVATĪVO VĒRTĪBU “KRIEVU PASAULES” AIZSEGA BĪSTAMĪBA

Kāds varbūt teiks, ka šajā gadījumā nav svarīgi, kurš iesniedz likumprojektu, bet gan tā saturs, jo runa ir par Latvijas bērnu nākotni. Protams, Latvijas bērnu nākotne ir nozīmīga, taču panīkai nav pamata – ne tik lielā mērā, lai maksātu tik augstu cenu, atbalstot “krievu pasauli” Latvijā. Neaizmirsīsim, ka Latvijas Republikas Satversmē ir ierakstīts 110. pants. Taču atbilstošu likumprojektu, aizsargājot bērnu intereses, var arī iesniegt citi, nemanipulējot ar gaidāmajām vēlēšanām, lai tikai nokļūtu uz sev vēlamā krēsla.

Kāda varētu būt steidzamības panākuma bīstamība nākotnē, var ieskatīties spilgtā piemērā – Ungārijas gadījumā. Mēs lepojāmies ar Ungārijas konservatīvo valdību, taču šobrīd tā ir visai pro-krieviska.

Ungārijā bez konservatīvās “Fidez” partijas, kas izrādās ir arī diezgan prokrieviska, otra ir nacistiskā “Jobbik” partija, kas uztur saikni ar Krimas okupantiem un izsaka teritoriālas pretenzijas Ukrainai (jo Aizkarpatos dzīvo arī ungāri), nevar palaist garām faktu, ka valstī ir arī Komunistu partija. Tas ir plašs spektrs Putina ieceru realizēšanai.

AR LABIEM NODOMIEM – CELŠ UZ ELLI

Vai drīz nepienāks tādi laiki, kad Latvijā izaugusi paaudze varēs pārņemt ne bez pamata, pieaugušajiem par to, ka tā ir pieļāvusi izveidoties situācijai, ka savām rokām, it kā ar labiem nodomiem atbalstot konservatīvās vērtības, esam panākuši, ka pie varas ir nākuši “krievu pasaules” vadoņi, vedot Latvijas valsti Krievijas apskāvienos?!

Dievs nekādā veidā nenokavē. Dievs nenokavē nekādus nozīmīgus procesus, ja Viņš lūdz par pareizām lietām atbilstoši Latvijas interesēm.

“Homoseksuālisma propagandas aizliegšana neapšaubāmi ir atbalstāma, bet kāpēc Latvijas pareizticīgo iedzīvotāju grupa ir griezusies pie Maskavas un Krievzemes patriarha ar lūgumu atbalstīt parakstu vākšanu, tādējādi šāda rakstura aicinājumam pievērstot tieši viņu viedoklim īpašu nozīmību?”

iemesls varētu būt piemērs no Bībeles:

“Tāpēc ikviens, kas šos Manus vārdus dzird un dara, pielīdzināms gudram vīram, kas savu namu cēlis uz klints. Kad stiprs lietus lija un straumes nāca

tika plānots grozīt Krimināllikuma 78. pantu, iekļaujot tajā “seksuālās minoritātes”, latviešu tauta un kristieši reaģēja uz notiekošo momentāni. Latvijas tautas vārdā valdībai, Tieslietu ministrijai

**LNF bankas konts
ziedojumiem
laikrakstam “DDD”**

Latvijas Nacionālā fronte

(Reģ.Nr. 40008033014)

Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);

konts: LV40HABA0551034053378

**Publikāciju izmantošanas gadījumā
atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.**

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2014

Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)

Noreķinu konts: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**

Redaktore vietniece: **LIENE APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4,**

Rīga LV-1019

tāl./fakss: **67140680**

Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**

E-pasts: **DDD@FRONTE.LV**

Iespēsts: **SIA “Latgales druka”,**
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2